

СТИВЪН КИНГ ВСИЧКО Е СЪДБОВНО

Превод от английски: Весела Еленкова, 2002

chitanka.info

Един ден съвсем неочаквано ясно си представих младеж, изсипващ монети в канавката пред къщичката си в предградията. Нищо повече, но образът беше толкова ярък — и обезпокоително странен — че се принудих да напиша разказ. Работех бързо и с лекота, което само потвърждава убеждението ми, че историите са артефакти — не произведения, които създаваме (и си приписваме съответните заслуги), а съществуващи обекти, които просто изваждаме на бял свят.

I

Вече имам хубава работа, не мога да се оплача. Край на безцелното мотаене с онези малоумници от „Супр Савр“ и охраняването на прозрачния навес за пазарски колички, край на тормоза, причинен от нещастници като Скипър. Самият той вече гушна букета, но за деветнайсет години на планетата Земя научих едно — такива като него с лопата да ги ринеш.

С две думи, край на разнасянето на пица в дъждовни нощи със стария форд с пробития ауспух, в който задникът ми се вледеняваше от студа, нахлуващ през лявото стъкло, свален заради телта, на която е повесено италианско знаменце. Като че ли някой в Харкървил щеше да обърне внимание. „Пица Рома“. Двайсет и пет цента бакшиш от хора, които въобще не те забелязват, понеже мозъкът им е зает с футболния мач по телевизията. Доставка на пици по домовете за „Пица Рома“ беше дъното, струва ми се. Оттогава насетне дори се возих на частен самолет, тъй че как е възможно нещо да не е наред?

„Ето какво става, като не си вземеш гимназиалната диплома“ — постоянно ми натякваше майка по времето, когато преживявах като разносвач. — „Цял живот все това те очаква.“

Милата. Опяваше, опяваше, по едно време дори се замислих дали да не и напиша едно специално писмо. Както вече ви казах, това беше дъното. Знаете ли какво ми каза господин Шарптън онази вечер, като седяхме в неговата кола? „Не ти предлагам просто работа, Динк, а приключение.“ И беше прав. За другото може и да е сгрешил, но за това беше прав.

Сигурно се питате колко получавам за тази прословута работа. Е, трябва да ви кажа, че не е много. Заявявам го най-открито от самото начало. Но човек не работи само за парите или за повишение. Така каза господин Шарптън. Той ми обясни, че истинската работа се познава по страничните облаги. Каза, че това и е най-важното.

Господин Шарптън. Видях го само веднъж, зад волана на големия стар Мерцедес-Бенц, но и това ми стига.

Тълкувайте го както си щете. Ама точно както ви хрумне.

II

Ако искате да знаете, имам къща. Лично моя, собствена къща — странична облага номер едно. Понякога звъня на майка, питам я как е кракът ѝ, дрънкаме си глупости, но никога не съм я канил на гости, макар че Харкървил е само на някакви си сто и петдесетина километра, а тя сигурно се е поболяла от любопитство. Дори не е нужно да я виждам, ако не искам. Аз много-много не искам. Ако я познавахте, и вие нямаше да искате. Не ми се седи в оная скапана дневна, да я слушам как се оплаква от роднините си и мрънка за отекия си крак. А и не бях забелязал как вони на котка, докато не се магнах от къщи. Никога няма да имам домашен любимец... защото смърдят.

Почти не излизам от къщи. Имам само една спалня, но въпреки това къщата си е съвършена. „Съдбовна“ е както би казал Пъг. Той беше единственият в „Супр Савр“, който ми допаднаше. Като искаше да каже, че нещо наистина си струва, Пъг никога не използваше думата „страхотно“, както повечето хора, а наричаше нещото „съдбовно“. Голям майтап, а? Страшна скица е дъртият Пъгмайстър. Питам се какво ли прави. Сигурно е добре. Не мога да му се обадя да се уверя лично. Имам право да говоря с майка, дадени са ми и телефонни номера, на които да звъня при спешност или ако ми се стори, че някои хора започват да си пъхат носа, където не им е работа, но не мога да поддържам връзка със старите си приятели (като че ли на някого, с изключение на Пъг, въобще му пука за Динки Ърншо). Такива бяха правилата на господин Шарптън.

Както и да е. Да се върнем на моята къща в град Кълъмбия. Колко незавършили гимназия деветнайсетгодишни младежи познавате, които разполагат със собствена къща? Плюс нова кола? Вярно, хонда, но километражът започва с три нули, което е най-важното. Оборудвана е с устройство за компакт дискове и касетофон и като сядам зад волана, никога не се питам дали ще запали, както постоянно се питах, докато карах стария форд, за който Скипър все ми се подиграваше.

Наричаше го „гъзомобил“. Защо светът е пълен с такива като него? Това най-много ме озадачава.

Впрочем получавам и пари. Предостатъчно за скромните си нужди. Да ви видя какво ще кажете, като чуете, че всеки ден, докато обядвам, гледам „Светът се върти“, а всеки четвъртък, горе-долу по средата на филма, чувам изтракването на металното капаче върху прореза за пощата на входната врата. Отначало нищо не правя, тъй като не бива. Както каза господин Шарптън: „Това са правилата, Динк.“

Спокойно доглеждам филма до края. В сапунените сериали интересните работи ги дават все около края на седмицата: убийствата са в петък, сексът — в понеделник, но аз всеки ден си го доглеждам до края. Особено в четвъртък много внимавам да не излизам от дневната преди края на филма. В четвъртък не смея дори да отскоча до кухнята за чаша мляко. Като свърши сериалът, изключвам телевизора — следва шоуто на Опра Уинфри, не мога да я понасям, тия глупости, дето си ги дрънкат, са само за такива като майка — и излизам във входното антре.

На пода, точно под отвора за пощата, неизменно намирам запечатан най-обикновен бял плик. Отгоре не пише нищо. Вътре има четиринайсет банкноти по пет долара или седем банкноти по десет долара. Това са парите ми за седмицата. Ето как ги използвам. Два пъти седмично ходя на кино — винаги следобед, когато билетът струва само четири долара и петдесет. Това прави общо девет долара. В събота напълвам резервоара на хондата догоре, за което обикновено ми отиват към седем долара. Не я карам много-много. „Не се инвестирам в нея“, както би казал Пъг. Дотук станаха шестнайсет долара. Средно четири пъти седмично минавам през „Макдоналдс“ — или за закуска (поръчвам си яйчена кифличка „Макмъфин“, кафе и пържени картопки), или на вечеря („Куотърпаундър“ със сирене без специални добавки — много са скапани, не знам кой ги е измислил). Веднъж седмично се издокарвам с памучни панталони и риза и отивам да видя как живее другата половина от човечеството — сядам в „Адамс Рибе“ или „Чък Уегън“ и си поръчвам някое засукано ястие. Излиза ми общо към дващест и пет долара — дотук ги докарахме четирийсет и един. Понякога си купувам „голи“ списания, но не някакви перверзни, а най-много „Вариейшънс“ или „Пентхаус“. Опитах се да ги поръчам чрез „ДЪСКАТА НА ДИНКИ“, където вписвам дневната си заявка, но

безуспешно. Не ми е забранено да ги купувам и при чистене не изчезват от къщата, но никога не пристигат с останалите вещи от заявката, ако разбирате какво искам да кажа. Сигурно чистачите на господин Шарптън не обичат мръсотии (майтап). Освен това нямам достъп до порносайтове на Интернет. Опитах се, но са блокирани по някакъв начин. Подобни защити лесно се разбиват — дори да не могат да се хакват направо, все ще се намери начин да се промъкне човек — но тук става дума за нещо по-различно.

Да не се увличам в подробности, но не мога да избирам и импулсни телефони. Устройството за автоматично избиране работи, освен това спокойно мога да позвъня на когото си пожелаю в която и да е точка на света и да си подрънкам глупости. За това няма проблем. Но не мога да избирам импулсни телефони. Просто дава заето. Кое то сигурно не е чак толкова лошо. От личен опит зная, че размишленията за секса са като разчесване на възпалено от отровен бръшлян. Възпалението само се разнася. Освен това сексът въобще не е толкова важен, поне за мен. Да, добре, става, но не е *съдбовен*. И все пак, като се има предвид с какво се занимавам, тази целомъдреност ми се струва доста странна. Едва ли не смешна... само дете нещо съм си изгубил чувството за хумор на тази тема. Както и на още няколко.

Добре, добре, да се върнем към бюджета.

Със списание „Вариейшънс“, което струва четири долара, общата сметка възлиза на четирийсет и пет долара. С част от останалите пари мога да си купя компактдиск, но не е задължително, или шоколад (само че най-добре да не го правя, тъй като цялото ми лице пламва в грамадни гнойни пъпки, макар вече да не съм тинейджър). Понякога се двоумя дали да не си поръчам пица или китайска храна по телефона, но това противоречи на правилата на „ТрансКорп“. Пък и ще се чувствам много странно в ролята на експлоатиращата класа. Не съм забравил как аз самият разнасях пици по домовете. Зная каква скапана работа е. И все пак, ако *можех* да поръчам пица, разносвачът нямаше да си тръгне с четвърт долар *оттук*. Щях да му дам петачка и да гледам как ще му блеснат очите.

Вече разбирате защо не са ми необходими много пари в брой. Докато се изтърколи седмицата и дойде поредният четвъртък, са ми останали поне осем долара, но най-често двайсетина. Монетите изхвърлям в канавката пред дома си. Зная, че съседите ще си изкарат

акъла, ако ме видят (може и да не съм завършил гимназия, но да сме наясно — причината не е в това, че съм глупав), затова изнасям синия пластмасов кош за хартиени отпадъци (понякога сред купчината вестници напъхвам старите броеве на „Вариейшънс“ и „Пентхаус“ — гледам да не ги трупам у дома, а и кой ли ще седне да го прави) и докато го оставям на тротоара, разтварям шепата си и монетите мигновено потъват в канавката. Дзън-дзън-дзън-цоп. Като магически трик. Тука има, тука няма. Някой ден канавката ще се задръсти, ще извикат водопроводчик и той сигурно ще си помисли, че е спечелил джакпота от лотарията, освен ако междуременно не стане потоп, който да завлече монетите в пречиствателната станция или където там отиват отпадъчните води. Но аз дотогава ще съм си заминал. Във всеки случай, нямам намерение да прекарам целия си живот в Кълъмбия. Скоро си заминавам.

С банкнотите е по-лесно. Просто ги напъхвам в боклукомелачката в кухнята. Поредният магически трик — фокус-мокус, и парите стават на салата. Сигурно ви звучи много странно да се изхвърлят пари в боклукомелачката. Отначало и на мен така ми се струваше. Но след време човек свиква с всичко, пък и нали всеки четвъртък пристигат поредните седемдесет долара. Правилото беше просто — никакво спестяване. В края на седмицата винаги трябва да съм на нула. При това не става дума за милиони, а за някакви си деветдесет долара седмично. Жълти стотинки, като си помисли човек.

III

„ДЪСКАТА НА ДИНКИ“. Друга странична облага. Цяла седмица записвам върху нея какво искам и накрая получавам всичко, което съм си пожелал (с изключение на порнописания, както вече ви казах). Рано или късно сигурно ще ми писне, но засега много се радвам — все едно Дядо Коледа идва всяка седмица. Отбелязвам на дъската предимно хранителни продукти, което е и основното приложение на кухненските дъски, но в никакъв случай само продукти.

Мога примерно да поискам новия филм на Брус Уилис на видео или новия диск на „Уизър“, или нещо от този род. Като стана дума за „Уизър“, веднъж ми се случи нещо много странно. Един петък, след киното (в петък задължително ходя на кино, дори да не дават нещо интересно, защото тогава идват чистачите) случайно влязох в „Тунс Експрес“ да убия времето, защото навън валеше, следователно разходката в парка автоматично отпаднаше, и докато разглеждах новите албуми, един младеж попита продавачката за новия диск на „Уизър“. Тя му каза, че ще излезе едва след десетина дни, а аз го имах още от миналия петък.

Странични облаги, както вече казах.

Ако напиша на дъската „блуза“, като се прибера следващия петък вечер, тя ме очаква вкъщи — неизменно в някоя любимите ми кафеникави разцветки. Ако напиша „нови джинси“ или „памучни панталони“ — също. Дрехите винаги са от „Гап“, където щях да ида и аз, ако трябваше да пазарувам. Ако искам определен афършейв или одеколон, изписвам името на „ДЪСКАТА НА ДИНКИ“ и като се прибера на следващия петък, желаната марка е на поличката в банята. Не ходя по срещи, но съм луд на тема одеколон. Върви разбери.

Сега ще ви разкажа нещо, което ще ви разсмее, бас държа. Веднъж написах „Картина от Рембранд“. Следобед, докато бях на кино и се разхождах в парка, зяпах целуващите се двойки и кучетата, които ловяха летящите чинии със зъби, се замислих колко съдбовно ще бъде,

ако чистачите наистина ми донесат картина от Рембранд. Помислете си само — автентичен шедьовър на стената в къща в Сънсет Нол в Кълъмбия. И това ако не е съдбовно!

В известен смисъл успях. Като се прибрах у дома, картината висеше на стената над дивана на мястото на плюшените клоуни. Докато прекосявах стаята, пулсът ми се вдигна на двеста. Но като доближих, видях, че е копие... нали знаете, репродукция. Разочаровах се, но не много. Все пак беше картина от *Рембранд*. Макар и не *оригинална*.

Друг път написах „Снимка на Никол Кидман с автограф“. За мен тя е най-красивата от всички актриси на света, направо ме побърква. Като се прибрах у дома, на вратата на хладилника намерих рекламна снимка, закрепена с множество магнитчета с формата на зеленчуци. Беше кадър от „Мулен Руж“. Този път работата си беше истинска. Личеше си по посвещението: „На Динки Ърншо, с обич и целувки от Никол“.

Леле Боже! Леле майко!

Но знаеш ли какво ще ти кажа, приятелю — ако работя усилено и наистина го желая, някой ден на стената в дома ми ще виси истински Рембранд. Честна дума. С работа като моята човек може да расте само нагоре. Това в известен смисъл е и най-страшното.

IV

Никога не ми се налага да правя списъци с покупки. Чистачите знаят какво обичам — полуфабрикати „Стуфър“, особено от онзи вид, дето се варят заедно с торбичката, любимото ми е „говеждо със сметана“, но майка неизменно ги нарича „картонени манджи“; освен това замразени ягоди, пълномаслено мляко, хамбургери полуфабрикати, които само се позапържват в тигана (мразя да готвя сурово месо), пудинг на прах „Доул“, от онези в пластмасовите чашки (смърт за кожата, но направо ги обожавам) — въобще, най-обикновена храна. Ако ми дотрябваше нещо по-специално, отбелязвах го върху дъската.

Веднъж си поръчах домашен ябълков пай, като специално подчертах да *не е* от супермаркета, и като се върнах привечер, паят ме очакваше в хладилника с продуктите за цялата седмица. Само дето не беше опакован като другите неща — беше поставен в синя чиния. Именно по това познах, че е домашен. Отначало се поколебах дали наистина да го ям, тъй като не знаех откъде се е взел и прочие, но после реших да не се правя на голям умник. Човек и без друго не знае откъде се взема храната в *супермаркета* — реално погледнато, наистина не знае. Искам да кажа, ние си мислим, че всичко и е наред само защото е опакована в найлон или метална консерва, „двойно запечатана, гаранция за вашата сигурност“, но кой знае кой я е пипал с мръсните си ръце, *преди* да я пхнат в опаковката и да я запечатат двойно, или пък е кихал със сопотивия си нос върху нея, може дори да си е обърсал и задника. Не че искам да ставам вулгарен, но не е ли така? Светът е пълен с чудаци и много от тях хич не са стока. Имам личен опит, повярвайте ми.

Както и да е, опитах пая — беше фантастичен. Изядох половината още в петък вечер, а останалата половина — в събота сутрин, докато се ровех в базата-данни и издирвах телефонни номера в Шайен, щата Уайоминг. Прекарах почти цялата съботната вечер в тоалетната и направо си продадох червата с тези ябълки, но какво от

това. Паят си струваше. „Мама така го правеше“ — както казват хората, но това не важи за моята майка. Тя не можеше да изпържи и полуготово кюфте от „Спам“.

V

Никога не вписвам на дъската „бельо“. На всеки пет седмици чекмеджетата се изпразват и в скрина се появяват чисто нови боксерки — четири тройни пакета в найлонови опаковки. Двойно запечатани, гаранция за моята защита, ха-ха. Тоалетна хартия, сапун за пране, препарат за съдомиялна машина — никога не пиша такива глупости. Те се появяват от само себе си.

Много съдбовно, не мислите ли?

VI

Никога не съм виждал чистачите, нито пък младежа (може и да е девойка), който донася седемдесетте долара всеки четвъртък, докато върви „Светът се върти“. Аз и не искам да ги виждам. Първо, не ми е нужно. И второ — да, добре, страх ме е. Както се страхувах от господин Шарптън с големия сив мерцедес онази вечер, когато отидох да се запозная с него. Убийте ме, ако щете.

В петък не обядвам у дома. Гледам „Светът се върти“, скачам в колата и отпрашвам за града. Купувам си хамбургер от „Макдоналдс“, след това ходя на кино, а накрая, ако времето позволява, се разхождам в парка. Паркът ми харесва. Подходящ е за размисъл, а напоследък имам много над какво да разсъждавам.

Ако времето е лошо, отивам в търговския център. Напоследък, откакто дните да намаляват, обмислям дали да не се запиша пак на боулинг. Поне ще си запълня част от петъчния следобед. Едно време с Пъг ходехме от време на време.

Пъг в известен смисъл ми липсва. Иска ми се да можех да му се обадя, да си подрънкаме глупости, да му разкажа как вървят нещата при мен. Примерно за онзи тип Неф.

Да бе, все едно да чакаш от умрял писмо.

Докато ме няма, чистачите правят основно почистване — измиват съдовете (макар че с това и сам добре се справям), измиват пода, изпират мръсните дрехи, подменят спалното бельо и кърпите в банята, зареждат хладилника с продукти, доставят страничните поръчки, записани на дъската. Сякаш съм настанен в хотела с най-експедитивното (да не кажа и най-съдбовното) камериерско обслужване в целия свят.

Единственото място, в което не смеят много да шетат, е кабинетът до трапезарията. Държа го тъмен, щорите са винаги спуснати, а чистачите не смеят да ги вдигнат, за да проветрят и да влезе малко слънце, както правят в останалата част от къщата. Освен това там никога не мирише на дезинфектанти с аромат на лимон,

докато в останалите стаи в петък вечер вони непоносимо. Понякога е толкова противно, че почвам да кихам като луд. Не страдам от алергия — просто носът ми протестира.

Кабинетът се почиства с прахосмукачка, кошчето за хартия се изпразва, но книжата по бюрото винаги остават недокоснати, колкото и разхвърлени и непотребни да изглеждат понякога. Веднъж прикрепих късче тиксо върху процепа над средното чекмедже — като се върнах същата вечер, тиксото си беше там. Не че крия кой знае какви тайни в това чекмедже, както може би се досещате — просто исках да съм наясно.

Освен това, като излизам, ако компютърът и модемът са включени, ги намирам включени и като се върна — на монитора шава скринсейвър (най-често онзи с хората, които правят какво ли не зад прозорци със спуснати щори в много висока сграда, защото ми е любимият). Ако съм ги оставил изключени, ги намирам изключени. Чистачите не шетат из кабинета на Динки.

Може би и те се страхуват мъничко от мен.

VII

Телефонното обаждане, което промени живота ми, дойде тъкмо когато вече започвах да си мисля, че комбинацията от майка и работата като разносвач на пици в „Пица Рома“ ще ме побърка. Зная, че звучи много мелодраматично, но в конкретния случай е вярно. Разговорът се състоя в почивната ми вечер. Майка беше излязла с приятелките си на бинго в резервата — сигурно тъкмо пушат като луди и се заливат от смях всеки път, когато говорителят обяви номер В-12 и допълни: „Е, мили дами, време е за вашите витамини.“ Аз пък гледах филм с Клинт Истууд по Ти Ен Ти и се молах да съм в което и да било кътче на планетата Земя, само не и тук. Ако ще и Саскачеван.

Телефонът извънтя и понеже се зарадвах, че сигурно е Пъг, като вдигнах слушалката, изпях с най-мазния си глас:

— Ало, Църквата на всички съдбовности, клон Харкървил, преподобният Динк на телефона.

— Добър вечер, господин Ърншо — отвърна нечий глас. Беше напълно непознат, но не звучеше ни най-малко раздразнен или озадачен от глупостта, която изгърсих. За сметка на това аз се почувствах засрамен за двама. Забелязали ли сте, че в подобни случаи — като решите да се направите на интересни още с вдигането на телефонната слушалка — никога не се обажда човекът, когото сте очаквали? Бяха ми разказвали за едно момиче, което вдигнало телефона и казало: „Здрасти, аз съм Хелън, искам да ме чукаш до припадък“, защото си мислело, че се обажда гаджето му, а на телефона се оказал баща му. Е, тази конкретна история сигурно е измислена, като онази за алигаторите в нюйоркската канализация (или писмата от читатели в „Пентхаус“), но разбирате какво искам да кажа.

— О, съжалявам — казах, твърде смутен да се запитам откъде непознатият знае, че преподобният Динк и господин Ърншо са един и същи човек, чието истинско име е Ричард Елъри Ърншо. — Взех ви за някой друг.

— Аз *действително* съм някой друг — отвърна гласът и макар че по телефона не се засмях, после ми се стори много смешно. Господин Шарптън без майтап беше някой друг. Сериозно, съдбовно друг.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попитах. — Ако търсите майка ми, ще трябва да оставите съобщение, понеже тя...

— Отиде да играе бинго, зная. И без друго търся вас, господин Ърншо. Искам да ви предложа работа.

Отначало бях твърде слисан да изрека и дума. Изведнъж ме осени прозрение — това е някаква телефонна пирамида.

— Имам работа — казах. — Съжалявам.

— Да, разнасяте пици — развеселено отвърна той. — Ако това наричате работа.

— Кой сте вие, господине?

— Наричам се Шарптън. Вижте, дайте да си спестим глупостите, както бихте казали вие, господин Ърншо, ако позволите, Динк.

— Естествено. Аз може ли да ти викам Шарпи?

— Викай ми както искаш, само ме слушай внимателно.

— Слушам. — Което беше вярно. И защо не? По телевизията даваха „Блъфът на Куган“, който със сигурност не е сред върховите постижения на Клинт.

— Искам да ти направя най-доброто предложение за работа, което си получавал и може би някога ще получиш. Не ти предлагам просто работа, Динк, а приключение.

— Виж ти, защо ми звучи познато? — Стисках в скута си огромна купа с пуканки и налапах една шепа. Този разговор започваше да ми става забавен.

— Другите обещават, аз предоставям. Но разговорът не е за телефона. Искаш ли да се срещнем?

— Да не си педал?

— Не. — В гласа му отново се долавяше насмешлива нотка. Тъкмо толкова, колкото да му хване вяра човек. Пък и вече се бях хванал в капана, така да се каже, нали се направих на много умен. — Сексуалната ми ориентация няма нищо общо.

— Какво искаш тогава? Не познавам абсолютно *никого*, който да ми се обажда в девет и половина вечерта и да ми предлага работа.

— Бъди така добър да оставиш за момент телефонната слушалка и да надзърнеш във входното антре.

Работата ставаше все по-шантава и по-шантава. Но какво щях да загубя? Послушах го — на пода в антрето имаше плик. Някой го беше пъхнал през пощенския отвор, докато съм гледал как Клинт Истууд преследва Дон Страуд из Централ Парк. Първият от много подобни пликове, но тогава, разбира се, нямаше как да го зная. Разкъсах го и отвътре изпаднаха седем десетдоларови банкноти, придружени с кратка бележка:

„Това може да бъде началото на велика кариера!“

Върнах се в дневната, без да откъсвам поглед от парите. Не мога да ви опиша колко бях шашнат. Едва не седнах върху купата с пуканките. Забелязах я в последния момент, бутнах я встрани и се строполих на дивана. Взех слушалката едва ли с очакването Шарптън да е затворил, но като казах „ало“, още беше отсреща.

— Какво означава всичко това? — попитах. — За какво са ми тези седемдесет долара? Ще ги задържа, но не смятам, че ти дължа нещо в замяна. В крайна сметка не съм те *молил* за нищо.

— Парите са единствено и само за теб и сумата не те задължава по абсолютно никакъв начин към никого. Но нека ти издам една тайна, Динк — работата не опира само до парите. Истинската работа се познава по страничните облаги. Това и е най-важното.

— Щом казваш.

— Казвам го съвсем сериозно. Моля те единствено да се срещнем, за да ти поразкажа още малко. Ще ти направя предложение, което ще промени целия ти живот, ако го приемеш. Всъщност ще отвори пред теб вратите на нов живот. Като ти обясня за какво става дума, ще можеш да ми зададеш каквито си поискаш въпроси. Но ако трябва да съм честен, отсега ще ти призная, че няма да ти отговоря на *всички*.

— Ами ако реша да се откажа?

— Ще си стиснем ръцете, ще те потупам по рамото и ще ти пожелаая късмет в живота.

— Кога искаш да се срещнем? — Донякъде — всъщност почти напълно — бях сигурен, че всичко това е някакъв майтап, но в съзнанието ми вече се оформяше и друго, „малцинствено“ гледище. От една страна, се впечатлих от парите — сумата възлизаше на общата стойност на бакшишите от доставка на пица за две седмици, и то когато има работа. Основната причина обаче беше начинът, по който се

изразяваше Шарптън. Говореше така, сякаш има висше образование... при това не от някой затънтен държавен колеж на име „Овчи ректум“ във Ван Друсен. Пък и какво толкова може да ми се случи? Откакто Скипър катастрофира, нямаше кой Друг да седне да ме тормози и да ми крои мръсни или опасни номера. Е, сигурно майка, но тя има само едно оръжие — устата си... пък и тя не си пада по организирането на такива сложни мероприятия. Пък и не мисля, че би се разделила със седемдесет долара. Не и при наличието на бинго зали в околността.

— Тази вечер. Всъщност сега.

— Добре, защо не? Заповядай у нас. Щом можещ да ми пуснеш плик с десетачки през вратата, значи не е нужно да ти обяснявам къде живея.

— Не у вас. Ще се срещнем на паркинга на „Супр Савр“.

Стомахът ми се сви и сякаш пропадна като асансьор с прерязани въжета; разговорът моментално престана да ми се струва забавен. Може би е някаква клопка — може да са замесени и ченгетата. Казах си, че никой не знае за Скипър, най-малко ченгетата — но, Боже. Работата е в писмото — Скипър може да го е захвърлил къде ли не. Беше напълно неразбираемо (освен може би името на сестра му, но светът е пълен с момичета на име Деби), досущ като надписите, които надрасках на тротоара пред двора на госпожа Буковски... или поне така смятах, допреди проклетият телефон да иззвъни. Но кой може да го твърди със сигурност? А и нали знаете онази приказка за гузната съвест. Е, не се чувствах точно гузен по отношение на Скипър, но...

— „Супр Савр“ е малко необичайно място за събеседване за работа, не намираш ли? Особено като се има пред вид, че в осем го затварят.

— Ето кое го прави подходящо за целта, Динк. Гарантира уединение на обществено място. Ще паркирам точно до навеса за колички. Ще ме познаеш по колата — голям сив Мерцедес.

— Тя и без друго ще бъде единствената там — отвърнах, но вече беше прекъснал връзката.

Затворих телефона и прибрах парите в джоба си почти машинално. Бях се поизпотил. Непознатият искаше да се срещнем при навеса, където Скипър толкова често ме тормозеше. Веднъж ми премаза пръстите между две колички и се хилеше, докато пицях. Премазаните пръсти болят най-гадно. Два нокътя почерняха и паднаха.

Именно тогава реших да опитам с писмото. Резултатът беше потресаващ. И все пак, ако Скипър Браниган има призрак, той несъмнено се навърта около навеса за колички на паркинга на „Супр Савр“, където причаква нови жертви за мъчения. Мястото на срещата не беше подбрано току-така. Понечих да се успокоя, че това са глупости, че постоянно стават какви ли не съвпадения, но сам не си повярвах. Господин Шарптън знаеше за Скипър. Някак си бе разбрал.

Страхувах се да се срещна с него, но като че ли нямах друг избор. Ако не друго, трябваше поне да разбера какво знае. И на кого има опасност да каже.

Изправих се, облякох си якето (беше ранна пролет и вечер захладняваше — макар че в Западна Пенсилвания вечер като че ли винаги захладнява) и тръгнах да излизам, но размислих и се върнах да оставя бележка на майка: „Излизам с едни момчета. Ще се върна до дванайсет.“ Имах намерение да се върна *доста преди* полунощ, но идеята с бележката ми се стори доста уместна. Тогава не си позволих да се задълбочавам много-много във въпроса *защо* ми се струва уместна, но вече откровено мога да си призная: исках да съм сигурен, че ако ми се случи нещо — нещо лошо, майка ще позвъни в полицията.

VIII

Има два вида страх, поне аз така смятам. Единият е измислен, като по филмите, а другият — истински. Имам чувството, че през по-голямата част от живота си сме подвластни на измисления страх. Примерно, докато чакаме да излязат резултатите от кръвна проба или когато се прибираме от библиотеката по тъмно и си мислим за злодеите, които дебнат в храстите. Подобни неща не ни плашат наистина, защото дълбоко в себе си знаем, че кръвта ни е наред, а в храстите не дебнат злодеи. Защо ли? Защото подобни работи се случват само по филмите.

Като видях големия сив Мерцедес — единствената кола насред пет декара празен паркинг — изпитах истински страх за пръв път след онази история със Скипър Браниган. Единствено тогава насмалко не се сбихме.

Колата на господин Шарптън ясно се виждаше под жълтеникавата светлина на уличните лампи — грамаден стар „швабамобил“, най-малко четиристотин и петдесет, ако не и петстотин кубика, от онези, дето в наши дни струват минимум сто и двайсет бона. Беше паркиран точно до прозрачния навес за количките (почти празен за през нощта; с изключение на една нещастна „окуцяла“ количка с три колела, останалите бяха заключени на сигурно място в склада) габаритите бяха включени, а ауспухът бълваше бял пушек. Двигателят мъркаше като сънена котка.

Насочих се натам — сърцето ми биеше бавно, но много силно, а в гърлото си усещах металически вкус, сякаш съм изгълтал цяла шепа дребни монети. Идеше ми да издъня газта на форда до дупка (напоследък купето вечно смърди на пица с пеперони) и да офейкам яко дим, но не можех да се отърся от мисълта, че този тип знае за Скипър. Можех да си повтарям, че няма какво да знае, че Чарлс „Скипър“ Браниган или е катастрофирал, или се е самоубил — ченгетата не можаха да установят със сигурност (и то понеже не го познаваха много добре, в противен случай щяха да се изсмеят само

като чуят за самоубийство — типове като Скипър не се самоубиват, във всеки случай не и на двайсет и три годишна възраст), но това ни най-малко не заглушаваше онзи глас в съзнанието ми, който не спираше гръмогласно да ми натяква, че някой е разбрал, докопал е писмото и е разбрал.

Този глас не разполагаше с логични аргументи, но явно не му и трябваша. Просто имаше яки дробове и викаше по-силно, така да се каже. Паркирах до работещия на празен ход мерцедес и свалих стъклото. В същия миг и шофьорът на мерцедеса смъкна своето. Двамата с господин Шарптън се изгледахме като стари приятели, които се срещат в някое снобско автокино.

Вече почти не го помня. Звучи много странно, като се има предвид колко често мисля за него, но е самата истина. Помня само, че беше слаб и носеше костюм. И то сякаш доста елегантен, макар че хич не разбирам от костюми. Както и да е, като видях, че е с костюм, се поуспокоих. Сигурно несъзнателно съм си казал, че ако човек, облечен с костюм, е настроен делово, а човек с джинси и тениска е несериозен.

— Здравей, Динк — поздрави ме той. — Аз съм Шарптън. Заповядай при мен.

— Не може ли да си останем така? — отвърнах. — Можем да разговаряме и през прозореца. Както правят всички.

Той само ме погледна, но нищо не каза. След няколко секунди сам изключих двигателя на форда и слязох от колата. Не зная защо го направих. Мога само да ви кажа, че вече примирах от страх. От истински страх. Истински в смисъл истински в смисъл истински. Може би именно поради това успя да ме накара да направя онова, което искаше.

Спрях между двете коли, загледах се в навеса за количките и се замислих за Скипър. Беше висок, с вълниста руса коса, която сресваше назад. Лицето му бе пъпчиво и имаше аленочервени устни, сякаш си е сложил червило. Вечно ръсеше остроумия: „Здрасти, Динки, как е малкият Динки?“ или „О, Динки, искаш ли да кажеш здрасти на моя Динки?“ и все от този род. Понякога, като прибирахме количките, отделяше една от дългата колона, лепваше се зад мен и започваше да ме блъска в петите, имитирайки оглушителния рев на състезателна кола: „Рмммм! Рммммм! Рммммм!“ На няколко пъти ме събори на земята. Във вечерната почивка ме издебваше да оставя сандвича в

скута си и ме блъсваше да види няма ли да падне на земята. Сигурен съм, че знаете за какво говоря. Сякаш още не бе надраснал представите за смешно на отегчените хлапета на последния чин в занималнята.

Докато бях на работа, връзвах косата си на опашка — изискване на супермаркета за служители с дълги коси. Скипър ме издебваше в гръб, хващаше гумения ластик и силно го дръпваше. Понякога Скипър ме оскубваше. Друг път ластикът се скъсваше и ме удряше по врата. Накрая се принудих на тръгване за работа да пъхвам в джоба си по два — три резервни ластика. Гледах много-много да не се замислям по въпроса защо го правя и с какво съм принуден да се примирявам, В противен случай сигурно щях да се намразя.

Веднъж, като ме оскуба, се обърнах — на лицето ми сигурно е било изписано някакво по-особено изражение, защото усмивката, която Скипър си лепваше, като ме тормозеше, бързо се смени с друга. Усмивката за тормоз не разкриваше зъбите му, но тази веднага ги оголи. Случката се разиграваше в склада, чиято северна стена винаги е леденостудена, понеже отатък се намира складът за месо. Скипър стисна юмруци и се приготви за бой. Останалите момчета ни зяпаха, наизвадили сандвичите си, и в миг си дадох сметка, че никой от тях няма да ми се притече на помощ. Дори Пъг, който и без друго е метър и шейсет и тежи петдесет кила. Скипър щеше да го схруска като бонбонче и Пъг си го знаеше.

— Ела, бе, задник — подкани ме предизвикателно; гадната усмивка не слизаше от лицето му. Скъсаният ластик от косата ми висеше между пръстите му като червеното езиче на гуцер. — Ще ме биеш ли? Ела де, ела. Ела да се бием.

Исках да го питам защо е избрал точно мен, защо точно от мен му се наостря козинката, защо *въобще* трябва да си избира някого. Но той нямаше да може да ми отговори. Хора като Скипър нямат отговор на този въпрос. Те просто ти избиват зъбите. Тъй че вместо да го питам, просто се отдръпнах и отново взех сандвича си. Ако тръгна да се бия със Скипър, после сигурно ще ме свестяват в болница. Продължих да го дъвча, макар че бях изгубил апетит. Той продължи да се взира в мен — явно обмисляше дали пък да не се нахвърли отгоре ми — но накрая все пак отпусна юмруци. Скъсаният ластик падна на пода до строшена касетка за маруля.

— Боклук с боклук — заплю ме. — Смотан дългокос хипарлив боклук.

И замина нанякъде. Няколко дни след този случай ми премаза пръстите между две колички под навеса, а още няколко дни след това самият Скипър се намери под копринен покров в Методистката църква под звуците на органа. Сам си го изпроси. Така поне смятах тогава.

— Кратка разходка по алеята на спомените, а? — обади се господин Шарптън и аз бързо се приземих в настоящето. Бях застанал между неговата и своята кола, до прозрачния навес за колички, където Скипър никога повече няма да премаже ничии пръсти.

— Не зная за какво говорите.

— И без друго няма значение. Скачай в колата, Динк, искам да поговоря с теб.

Отворих вратата на мерцедеса и се настаних на предната седалка. Братче, как миришеше тази кола. На кожа, но не само. Нали знаете картата „Безплатно освобождаване от затвора“ в играта на монопол — ако човек е достатъчно богат да си позволи кола с миризма като на сивия мерцедес на господин Шарптън, сигурно има карта за безплатно освобождаване не от затвора, ами от всичко.

Поех дълбоко дъх, задържах го за миг и бавно издишах.

— Съдбовно.

Господин Шарптън се разсмя. Светлинките от скалите на командното табло хвърляха разноцветни отблясъци по гладко избръснатото му лице. Не ме попита какво означа това, понеже ме разбра.

— Всичко е съдбовно, Динк. Най-малкото, би могло да бъде за подходящите хора.

— Мислите ли?

— Зная го от *опит*. — Без капка колебание.

— Имате прекрасна вратовръзка. — Казах го само за да кажа нещо, но вратовръзката действително беше много хубава. Не бих я нарекъл съдбовна, но наистина правеше впечатление. Нали ги знаете онези вратовръзки, целите щамповани с едни и същи фигурки, примерно черепчета, динозавърчета или стикчета за голф? Основният мотив върху вратовръзката на господин Шарптън беше могъща десница, стиснала старинен меч.

Той се засмя и прокара длан по копринения плат, сякаш я погали.

— Тя ми е кадем. С нея се чувствам като крал Артур. — Усмивката постепенно замря на лицето му и аз си дадох сметка, че той не се шегува. — Крал Артур, тръгнал на поход да събира най-достоините мъже на всички времена. Рицарите, които ще седнат с него на Кръглата маса и заедно ще променят света.

При тези думи изстинах, но се опитах да не го показвам.

— И какво предлагаш да направя, Арт? Да дойда с теб да търсим Свещения Граал или както там се казва?

— Сама по себе си вратовръзката не ме прави крал. Зная го, в случай че недоумяваш.

Смутено се понаместих на седалката.

— Е, аз не че исках да кажа нещо обидно...

— Това няма никакво значение, Динк. Честна дума. Отговорът на твоя въпрос е, че аз съм две части ловец на мозъци, две части ловец на таланти и четири части оръдие на съдбата. Цигара?

— Не пуша.

— Това е хубаво, значи ще живееш по-дълго. Цигарите убиват човека. Иначе защо ще ги наричат отровки?

— Взехте ми акъла.

— Надявам се. — Господин Шарптън си запали. — Най — искрено се надявам. Ти си каймакът на каймака, Динк. Съмнявам се, че ще ми повярваш, но е така.

— По телефона споменахте за някакво предложение.

— Разкажи ми какво се случи със Скипър Браниган.

Тра-ас, най-лошите ми опасения се оправдаха. Нямахме как да знае, *никой* не можеше да знае, но въпреки това явно знаеше. Застинах на седалката като окаменял, кръвта блъскаше в ушите ми, езикът ми слепна за небцето като гербова марка.

— Хайде, разкажи ми — долетя гласът му отдалеч, като среднощно радиопредаване на къси вълни.

Раздвижих езика си. Позатрудних се, но успях.

— Аз нищо не съм направил. — Моят глас имаше същото задгробно звучене. — Скипър катастрофира, това е. Като се прибирал у дома, излязъл от очертанята на пътя. Колата се преобърнала и паднала в реката — Локърби Стрийм. В дробовете му имало вода, тоест технически сигурно се е удавил, но във вестника пишеше, че тъй или инак е щял да умре. Още докато се търкалял с колата, главата му

почти се била откъснала, така поне приказват хората. Някои дори смятат, че не е било катастрофа, а самоубийство, но на мен не ми се вярва. Скипър беше... твърде много се забавляваше, за да се самоубие.

— Да, а ти беше част от това забавление, нали?

Не отвърнах, но устните ми заиграха и очите ми плувнаха в сълзи.

Господин Шарптън постави длан върху ръкава ми. Човек спокойно може да очаква подобно нещо от възрастен тип като него, сам с едно хлапе в немската си кола на безлюден паркинг, но като ме докосна, веднага разбрах, че не става дума за това, тоест не ми пускаше ръце. Този жест ми действа добре. За пръв път си дадох сметка колко ми е било гадно. Случва се понякога човек да не усети, че страда, защото... де да знам защо, защото терзанията така са го погълнали, че дори не забелязва, че се терзае. Наведох глава. Не започнах да цивря или нещо такова, но сълзите рукнаха по страните ми. Мечовете на вратовръзката станаха двойни, после тройни — три за един, страхотна сделка.

— Ако те тревожи мисълта дали не съм ченге, можеш да бъдеш спокоен — не съм. А и вече ти дадох пари, което съвсем би оплескало едно евентуално съдебно преследване. Но дори да бях ченге, никой няма да повярва в истината за случилото се с младия господин Браниган. Дори да признаеш по националната телевизия. Нали?

— Да — прошепнах и додадох малко по-силно: — Дълго търпях. Накрая не издържах. Той ме принуди, сам си го изпроси.

— Разкажи ми какво се случи.

— Написах му писмо. Специално писмо.

— Да, действително много специално. И какво пишеше в него, та така да му действа?

Знаех какво има предвид, но обяснението не е толкова просто. Персонализираните писма въздействат по-силно. В известен смисъл са не само опасни, а и смъртоносни.

— Името на сестра му. — Мисля, че именно в този миг капитулирах. — Деби.

IX

У мен винаги е имало нещо — нещо странно — и в известен смисъл го знаех, но нямах представа как да го използвам, как се нарича, нито какво означава. А и смътно се догаждах, че е по-добре да си трая, защото останалите хора не са като мен. Страхувах се, че ако разберат, ще ме изпратят в цирка. Или в затвора.

Веднъж, спомням си — но не много ясно, бил съм на три — четири години, това е един от най-ранните ми спомени — стоях до един мръсен прозорец и гледах в двора. Помня, че имаше дръвник и червена пощенска кутия, значи трябва да е било докато живеехме у леля Мейбъл на село. Прибрала ни, когато баща ми избягал. Майка започна работа в пекарницата в Харкървил и се преместихме в града по-късно, когато бях на пет. Като тръгнах на училище, живеехме в града. Знам го със сигурност заради кучето на госпожа Буковски, защото трябваше да минавам покрай проклетия четириног канибал пет пъти седмично. Никога няма да го забравя. Беше боксер с бяло петно на ухото, И после сме седнали да си говорим за Алеята на спомените.

Както и да е, както гледах през прозореца, на стъклото жужаха няколко мухи — нали знаете на село как се събират по стъклата. Този звук никак не ми харесваше, но не можех да достигна насекомите и да ги убия или поне да ги пропъдя дори със свито на руло списание. Вместо това очертах в прахоляка на перваза с връхчето на пръста си два триъгълника, обградени с трета, много специална фигура, която да ги обединява. Още щом затворих кръга, мухите — четири — пет на брой — тупнаха мъртви на перваза. Бяха големи колкото желирани бонбони — от онези черничките, с вкус на лакрица. Взех една и я разгледах, но не ми се стори много интересна, затова я хвърлих на пода и продължих да гледам през прозореца.

И друг път са ми се случвали подобни неща, но никога по моя воля. Доколкото си спомням, първият път, когато го направих умишлено — преди Скипър, искам да кажа — беше, когато използвах своето не-знам-си-какво срещу кучето на госпожа Буковски. Тя

живееше на ъгъла на нашата улица, когато бяхме на квартира на Дъгуей Авеню. Имаше гадно, зло куче и децата от цял Уест Сайд се страхуваха от белоухия мизерник. Госпожа Буковски го държеше вързано в задния двор като окован затворник и то лаеше по всеки Божи минувач. Но не джафкаше беззлобно, както правят някои кучета, ами сякаш казваше: „Ако те докопам на тротоара, или ако ти ми паднеш тука, ще ти откъсна топките, брато.“ Веднъж действително избяга и ухапа пощальона. Да беше някое чуждо куче, щеше да попадне в газовата камера, но синът на госпожа Буковски е полицейски началник и уреди нещата.

Мразех това куче, както мразех Скипър. То в известен смисъл беше Скипър. На път за училище бях принуден да минавам покрай двора на госпожа Буковски, ако не исках да заобикалям цяла пресечка и всички да ми се смеят, че съм страхопъзльо, и направо примирах от ужас, като видех оня ми ти звяр как обтяга въжето и така лае, че от зъбите и муцуната му хвърчат пръски. Понякога толкова опъваше въжето, че то го дръпваше назад — *бой-йой-йойнг* — и песът подскачаше на задните си лапи, което на някого може да му се стори забавно, но на мен никак не ми беше забавно — просто се страхувах, че въжето (не верига, а най-обикновено старо въже) някой ден ще се скъса, кучето ще прескочи дървената оградка, която разделяше двора на госпожа Буковски от Дъгуей Авеню, и ще ми разкъса гърлото.

Един хубав ден се събудих осенен от гениално хрумване. Искам да кажа, че като отворих очи, то си беше в главата ми. Както понякога се събуждам с издут, пулсиращ бастун. Беше ранна слънчева съботна утрин и съвсем не се налагаше да минавам покрай двора на госпожа Буковски, освен ако не искам, но този ден исках. Измъкнах се от леглото и светкавично навлякох каквото ми попадна. Извършвах всичко светкавично, за да не забравя хрумването си. Кое то спокойно можеше да се случи — както човек в крайна сметка забравя сънищата си (а сутрешната ерекция спада, ако трябва да бъдем вулгарни) — но то изпъкваше в съзнанието ми в пълни подробности, отчетливо и ясно като бял ден — представляваше картина, състояща се от думи, триъгълници и завъртулки, заградени със специална окръжност, която придържаше цялата конструкция да не се разпадне... дори две-три застъпващи се окръжности, за допълнителна сигурност.

Буквално прелетях през дневната (майка още спеше, дори хъркаше, а розовата и униформа беше праметната върху металната пръчка на завесата в банята) и се втурнах в кухнята. Майка имаше малка черна дъска, която държеше до телефона, за да си записва разни номера и други неща, за които да се подсеца — нещо като „ДЪСКАТА НА ДИНКИ“, само че „ДЪСКАТА НА МАЙКА“; нямах друга работа тук, освен да грабна розовия тебешир, прикрепен с шнурче към самата дъска. Напъхах го в джоба си и изтичах навън. Помня, че беше чудна утрин — времето беше хладно, но не студено, небето беше толкова синьо, че някой сякаш го беше прекарал през автомивка, и наоколо нямаше жива душа; в събота всеки гледа да си поспи, ако има тази възможност.

Кучето на госпожа Буковски не спеше. О, не. Това куче беше твърд привърженик на правилото „в пек и мраз на пост съм аз“. Видя ме да се задавам зад дървената оградка и се хвърли насреща ми, опъвайки въжето с все сила — по-силно от когато и да било друг път — може би защото с част от плоския си кучешки мозък съзнаваше, че е събота и аз нямам работа тук. Опъна въжето до скъсване — *бой-йой-йойнг* — и се плъсна по гръб. Само след секунда отново беше на крака, надавайки обичайния си сподавен лай, с който сякаш искаше да каже, че едва ли не се задушава, но въобще не му пука. Предполагах, че госпожа Буковски е свикнала с този звук, сигурно дори й харесваше, но се питах колко ли от съседите вече едва го издържат.

Този ден обаче не му обърнах абсолютно никакво внимание. Бях твърде въодушевен, за да се страхувам. Измъкнах тебешира от джоба и се отпуснах на коляно на тротоара. За миг се уплаших, че сложната картина е изфирясала от главата ми и много се разстроих. Отчаянието и тъгата се опитваха да ме завладеят, но аз си казах: „Не, не, Динки, не, не им се давай. Напиши какво и да е, ако ще дори «МАМКА МУ НА КУЧЕТО НА ГОСПОЖА БУКОВСКИ».“

Не написах това. Нарисувах една такава фигура — мисля, че се нарича „санкофит“. Много шантава фигура, но в случая беше *правилната* фигура, защото отключи всичко останало. В съзнанието ми нахлуха безброй образи. Невероятно усещане, но същевременно много страшно, защото нямаше край. През следващите пет минути лазих по тротоара, потях се като прасе и драсках по цимента като обезумял. Изписвах нечувани думи и чертаех форми, каквито не само

аз, а *никой* не е виждал — санкофити, джапи, фудъри и мърки. Пиших и чертаех, докато ръката ми порозовя до лакътя, а тебеширът на майка се превърна в розова трошица, която едва стисках между палеца и показалеца си. Кучето на госпожа Буковски не умря като мухите — през цялото време продължи да лае насреща ми, може дори отново да е изпъвало връвта до скъсване, но аз не съм забелязал. Бях изпаднал в пълно умопомрачение. Но както и да го опиша, не може да се предаде с думи; хващам се на бас обаче, че така се чувстват великите музиканти като Моцарт и Ерик Клептън, когато композират, или великите художници, когато почувстват, че рисуват най-гениалното си платно. Дори някой да бе минал, въобще нямаше да го забележа. По дяволите, дори кучето на госпожа Буковски да се бе откъснало най-после от връвта си, да бе прескочило оградата и да бе впило зъби в задника ми, сигурно *пак* нямаше да го забележа.

Беше съдбовно, ви казвам. Толкова тотално съдбовно, че направо нямам думи.

Само че *никой* не мина по улицата, освен няколко коли — хората сигурно са ме гледали и са недоумявали какво ли прави това хлапе и какво ли толкова драска по тротоара под пронизителния лай на кучето на госпожа Буковски. Като попривърших, почувствах, че трябва да подсиля ефекта на творението си, като го насоча конкретно срещу кучето. Не му знаех името, затова с последните остатъци от тебешира написах „боксер“, оградих го в кръгче, а отдолу нарисувах стрелка към основната рисунка. Бях замаян и слепоочията ми пулсираха, както като излезеш от свръхтруден тест или твърде дълго гледаш телевизия. Направо ми се гадеше... но в същото време се чувствах съвършено съдбовно.

Погледнах кучето — беше си здраво и читаво, лаеше както обикновено, а като опънеше въжетото докрай, смешно подскачаше на задните си лапи — но въобще не ме беше страх. Прибрах се у дома с олекнало сърце. Знаех, че работата му е спукана. Както, предполагам, добрият художник знае, че е нарисувал хубава картина, а добрият писател — че е написал хубав разказ. Мисля, че когато нещата се получат както трябва, човек просто го усеща. Мисълта за това сякаш се загнездва се в съзнанието му и доволно си тананика.

Три дни по-късно кучето хвърли петалата. Научих новината от най-сигурния източник, опрели се до гадни, зли кучета — кварталния

пощальон, господин Шърмърхорн. Та господин Шърмърхорн ми каза, че кучето на госпожа Буковски кой знае защо се затичало около дървото, за което било завързано, и се задушило на въжето си (ха-ха). Госпожа Буковски била на пазар, тъй че не могла да го спаси. Като се прибрала, го намерила мъртво под дървото в страничния си двор.

Рисунката на тротоара стоя цяла седмица, после заваля един порой и написаното се превърна в розово петно. Дотогава се открояваше съвсем ясно. И никой не минаваше през него. Имах възможност лично да се уверя, Хората — децата, които отиваха на училище, дамите, които слизаха в центъра, господин Шърмърхорн — просто го заобикаляха. Изглежда, дори сами не забелязваха, че го правят. И никой не го коментираше — не се чуваха приказки от рода на: „Каква е тая щуротия на тротоара?“ или „Абе, как според вас се нарича тая драсканица?“ (фудър, тъпако!) Сякаш дори не забелязваха, че съществува. Но дълбоко в себе си са знаели. Иначе защо ще го заобикалят?

Х

Спестих на господин Шарптън всички тези подробности, но му разказах онова, което искаше да узнае за Скипър. Бях решил, че мога да му се доверя. Може би именно онази мистериозна част от мен е знаела, че мога да разчитам на него. Обаче мисля, че по-скоро ме впечатли с начина, по който постави длан върху ръкава ми, както би направил баща ти. Не че имам баща, но мога да си представя.

А и както сам каза, дори да беше ченге и да ме беше арестувал, кой съдия или съдебен заседател ще повярва, че Скипър Браниган е излязъл от очертанята на пътя заради писмо, получено от мен? Особено пък изпъстрено с несъществуващи думи и символи, съчинени от разносвач на пици, който не е могъл да си вземе поправителния изпит по геометрия. При това два пъти.

Като свърших, в колата се възцари мълчание. Най-сетне господин Шарптън рече:

— Заслужил си го е. Знаеш това, нали?

Именно при тези думи кой знае защо пердето ми падна и ревах като бебе. Ревах поне петнайсет минути, ако не и повече. Господин Шарптън ме прегърна, привлече ме към себе си и хубавичко намокрих ревера на костюма му. Ако някой случайно беше минал оттам и ни беше видял, със сигурност щеше да ни помисли за обратни, но никой не мина. Бяхме само двамата под жълтата светлина на уличните лампи до навеса за колички. „Тра-ла-ла, хоп-са-са, малка телена кола — както припяваше Пъг, — «Супр Савр», аз си знам, веч е новият ми дом.“ Смеехме се до припадък.

Най-сетне успях да спра кранчето. Господин Шарптън ми подаде носна кърпа да си избърша очите.

— Как разбрахте? — попитах. Гласът ми беше дрезгав, като морска сирена в мъгливо време.

— Веднъж като те набелязахме, трябваше просто да те проверим по каналния ред.

— Именно де, как ме набелязахте?

— Имаме специални — общо десетина най-много — които издирват младежи и девойки като теб. Те *различават* хора като теб, Динк, както някои космически спътници засичат атомни реактори и електроцентрали. Виждат хора като теб оцветени в жълто. Като запалени кибритени клечки в тъмна стая, както ми обясни веднъж един търсач. — Господин Шарптън поклати глава и кисело се подсмивва: — Де да можех да видя подобно нещо поне веднъж в живота си. Или да правя онова, което правите вие. Разбира се, бих искал също така да имам на разположение ден — един ми е напълно достатъчен — в който да умея да рисувам като Пикасо или да пиша като Фокнър.

— Наистина ли? — недоумяващо зяпнах насреща му. — Има хора, които *виждат*...

— Да. Те са нашите „копои“. Кръстосват страната — и целия свят — и търсят следи от яркожълтото сияние. Издирват пламтящи кибритени клечки в мрака. Младата жена, която те откри, вече била на път да се прибира и дори вече пътувала по шосе № 90 към питсбъргското летище, когато те забелязала. Или те е почувствала. Не зная точно как го правят. И те самите не знаят, както и ти не знаеш какво си направил със Скипър, нали?

— Какво...

Той ми направи знак да мълча:

— Казах ти, че не мога да отговоря на всичките ти въпроси — ще трябва сам да решиш, осланяйки се на чувствата си, не на разума си — но ще ти разкажа това-онова. Нека започнем оттам — работя за организация, наречена „Транскорпорейшън“. Работата ни се състои в това да отървем света от Скипър Браниган и подобните му — само че от големите риби, които действат в огромен мащаб. Седалището на компанията е в Чикаго, разполагаме със собствен тренировъчен център в Пеория... където ще прекараш една седмица, ако приемеш предложението ми.

Не отговорих, но вече знаех, че ще приема. Каквото и да ми предложеше, щях да приема.

— Ти си екстра, млади приятелю. Добре би било да свикнеш с тази мисъл.

— Тоест?

— Това е даденост. В нашата организация има хора, които смятат, че онова, което притежаваш... и което умееш... е нещо като

талант или дарба, дори ако щеш увреждане, но не са прави. Талантът и дарбата произлизат от даденостите. Дадеността е общото, а талантът и дарбата — частното.

— Трябва да ми го обясните по-просто. Не забравяйте, че не съм завършил гимназия.

— Зная. Но зная също така, че си напуснал не защото си глупав, а защото средата не ти е допадала. В това отношение си като всички останали екстри, които познавам. — Засмя се остро и изкуствено, сякаш не му е никак смешно. — Дотук общо дващест и един. А сега ме слушай внимателно и не ми се прави на глупав. Можем да оприличим способността да твориш на човешката ръка. Дланта обаче има няколко пръста, нали така?

— Е, поне пет.

— Представи си, че всеки пръст е отделна дарба. Талантливият човек умее да пише, да рисува, да вае от камък или да извежда математически формули, да танцува, да пее или да свири. Те са пръстите, но дланта е тази, която им дава живот, И както всички ръце си приличат — функцията определя формата — така и всички талантливци хора си приличат, доколкото всяка ръка има длан, която съединява отделните пръсти.

Способностите на екстрасенсите също могат да се оприличат на ръка. Отделните пръсти могат да се нарекат ясновидство — способността да се предугажда бъдещето. Или пък миналото — имаме един, който знае кой е убиецът на Джон Кенеди; не е бил Харви Лий Осуалд, а някаква жена. Освен това има телепатия, пирокинеза, телемпатия и Бог знае още колко разновидности. *Ние* не знаем — това е един нов свят, тепърва стъпваме на първия континент. Но способностите на екстрасенсите се отличават от таланта в едно много съществено отношение: срещат се твърде по-рядко. Според психолозите един на всеки осемстотин души е „талантлив“. Ние предполагахме, че всъщност е един на осем милиона.

Направо ми секна дъхът — на всеки ще му секне, като разбере, че може би принадлежи на вид, чиито представители се срещат веднъж на осем милиона.

— Това прави около сто и дващест на един милиард обикновени хора — продължаваше господин Шарптън. — Ние смятаме, че в целия свят има не повече от три хиляди екстрасенси. И един по един ги

издирваме. Това става много бавно. Умението да се откриват тези хора не представлява кой знае каква даденост, но въпреки това все още разполагаме само с десетина търсачи, всеки от които трябва дълго да се обучава, Това е много трудно призвание... но пък носи несравнимо удовлетворение. Откриваме талантите и ги ангажираме да работят за нас. Именно това бихме искали да направим и с теб, Динк — да те привлечем към каузата. Да ти помогнем да се съсредоточиш върху таланта си, да го усъвършенстваш и да го посветиш на напредъка на човечеството. Ще се наложи да преустановиш връзка с приятелите си — доказали сме, че на света няма друга, по-рискова група за сигурността — а няма да получаваш и Бог знае колко пари, най-малкото в началото, но работата ще ти носи страхотно удоволствие, а моето предложение може да се окаже най-долното стъпало на много висока йерархична стълбица.

— Да не забравяме страничните облаги? — вметнах с въпросителна интонация, за да може да се изтълкува и като въпрос.

Той се ухили и ме потупа по рамото:

— Точно така. Прословутите странични облаги.

На този етап от разговора вече започвах да се въодушевявам. Все още изпитвах някакви съмнения, но те бързо се топяха:

— Разкажете ми. — Сърцето ми биеше учестено, но не изпитвах страх. Вече не. — Направете ми предложение, на което не мога да устоя.

И той направи именно това.

XI

След три седмици за пръв път в живота си се качих на самолет — и то какъв! Бях единственият пътник на борда на „Лир 35“, слушах „Каунтинг Кроус“ на огромни тонколони със съраунд, пиех кока-кола и гледах как стрелката на висотомера се изкачи до четиринайсет хиляди метра. Това прави два километра над трасетата на повечето търговски авиолинии, както ми обясни пилотът. Машината се плъзгаше гладко като дъното на гащичките на някое момиче.

Прекарах в Пеория една седмица и страдах от носталгия. *Истинска* носталгия. Направо се шашнах. На няколко пъти дори заспивах с плач. Срамувам се да си призная, но досега бях съвсем откровен и не смятам тепърва да започна да преиначавам или да премълчавам някои подробности.

Майка ми липсваше най-малко от всичко. Сигурно сте предположили, че сме много близки и ни свързва негласно споразумение „ние двамата срещу целия свят“, така да се каже, но майка ми много-много не си пада по обичането и утешаването. Не ме е била по главата и не си е гасила цигарите под мишниците ми, но какво от това? Голям праз, искам да кажа. Нямам деца, затова не мога да твърдя със сигурност, но някак си ми се струва, че да си страхотен родител не се изчерпва само с това какво не си правил с малките маймунчета. Майка се вълнува повече от приятелките си, от седмичното посещение в козметичния салон и петъчното бинго, отколкото от мен. Най-смелата и амбиция в живота е да спечели голямата награда и да се прибере у дома с чисто нов шевролет „Монте Карло“. Да не помислите, че се оплаквам. Просто описвам как стоят нещата.

Господин Шарптън се обади на майка и каза, че съм избран да участвам в програма за висококвалифицирано обучение и осигуряване на работа на компютърни специалисти, специално насочена към обещаващи младежи без гимназиална диплома. Тази версия беше доста убедителна. В училище едва кретах по математика, а в часовете

по литература, където човек трябва да говори, буквално окаменявах, но винаги съм бил на „ти“ с училищните компютри. Всъщност, макар да не обичам да се хваля (нито пък съм споделял тази малка тайна с учителите си), но като програмист слагам в джоба си господин Джакубойс в госпожа Уилкоксен. Никога не съм си падал по компютърни игри — по скромното ми мнение те са предназначени единствено и само за пълни олигофрени — обаче и на тях съм цар. Пъг дори идваше да ме гледа. Веднъж ми каза:

— Братче, не мога да повярвам. Още малко и ще задими под ръцете ти.

Свих рамене:

— Всеки може да обели ябълката, но само истинският мъж може да изяде кората.

И така, майка повярва (сигурно нямаше да се навие така лесно, ако знаеше, че „Трансморпорейшън“ ще ме откара чак в Илинойс с частен самолет), а по време на обучението не ми липсваше толкова. Но ми беше мъчно за Пъг и Джон Касиди — другият ни приятел още от времето, когато работехме в „Супр Савр“. Джон свири на бас китара в пънк група, носи златна халка на лявата си вежда и притежава абсолютно всички субпоп записи, излизали на този свят. Плака, като разбра, че Кърт Кобейн е хвърлил петалата. Не направи опит да замаже положението или да се оправдае с някоя алергия, просто каза: „Мъчно ми е, че Кърт умря.“

Беше ми мъчно и за Харкървил. Звучи много перверзно, но е самата истина. Пребиваването ми в тренировъчния център в Пеория някак си напомняше повторно раждане, а съм почти сигурен, че раждането е болезнен акт. Надявах се да се запозная с други такива като мен — ако действието се развиваше в книга или филм (ако щете дори епизод от „Досиетата X“), веднага щях да се запозная с някоя готина мацка с жестоки цици и вродена дарба да затваря врати от разстояние — но не се получи така. Почти съм сигурен, че не бях единственият в центъра, но доктор Уенуърт и останалите служители много се стараеха да ни държат настрана един от друг. Веднъж дори ги попитах защо, но получих доста уклончив отговор. Тогава започнах да проумявам, че далеч не всеки, който се разхожда с папка и фланелка с надпис „ТРАНСКОРП“, е приятелски настроен към мен или пък изгаря от желание да заеме мястото на изоставилия ме баща.

Цялата работа беше свързана с убиване на хора — ето в какво ме обучаваха. Никой не дискутираше този факт открито, но не се и опитваше да го замазва със захаросани оправдания. Просто трябваше да запомня, че набелязаните обекти винаги са лоши хора — диктатори, шпиони и серийни убийци, а и както казваше господин Шарптън, хората се избиват във всяка война. Освен това не се извършва непосредствено. Никакви пистолети, ножове и гароти. Никога нямаше да се изцапам с кръв.

Както вече ви казах, повече не видях господин Шарптън — поне до момента още не съм го видял — но по време на престоя ми в Пеория всеки ден разговаряхме по телефона и това доста ми помогна да понеса по-леко болката и да възприема чуждото място. Разговорите с него ми въздействаха като студен компрес на челото. Даде ми телефонния си номер още като разговаряхме в мерцедеса му и ми каза, че мога да му се обаждам по всяко време. Дори в три през нощта, ако съм много разстроен. Веднъж дори се възползвах. Едва не затворих на второто позвъняване, защото хората може и да *казват* да им звъниш по всяко време, било то и в три през нощта, но всъщност не очакват действително да го направиш. Центърът не оправда очакванията ми и ми се искаше да споделя този факт с господин Шарптън. Един вид да видя как ще реагира.

Обади се на третото позвъняване и макар да беше сънен (много чудно, няма що), не ми се стори раздразнен. Разказах му, че ме карат да правя много налудничави работи. Например този странен тест с лампичките. Уж определяли предразположението към епилепсия, но...

— По средата заспах. А като се събудих, имах страхотно главоболие и буквално не можех да мисля. Знаете ли как се чувствах? Като скрин, в който някой е ровил на поразия.

— Какво се опитващ да ми кажеш, Динк? — попита ме господин Шарптън.

— Мисля, че ме хипнотизираха.

След кратко мълчание отвърна:

— Може би. *Най-вероятно.*

— Но защо? Защо им е да ме хипнотизират? И без друго правя всичко, което ми наредят — защо е необходимо да ме хипнотизират?

— Не съм запознат добре с процедурата и вътрешните им правила, но подозирам, че те програмират. Зареждат информация в

ниските нива на психиката, за да не се налага да бърникат в съзнанието ти... тъй като съществува опасност да увредят способностите ти. Това е същото като програмирането на хард диска на компютъра и със сигурност не е по-страшно.

— Но не сте сигурен.

— Не — както ти казах, не съм специалист по тестването и обучението. Но ще се обадя тук-там и доктор Уенуърт ще разговаря с теб. Възможно е дори да ти дължат извинение. Ако е така, Динк, можеш да бъдеш сигурен, че ще го получиш незабавно. Нашите хора са твърде редки и твърде ценни екземпляри, за да ги разстройваме за щяло и не щяло. Нещо друго?

Замислих се, но казах „не“. Поблагодарих му и затворих телефона. Беше ми на езика да му кажа, че май ми дават и някакви вещества... примерно някакъв антидепресант, за да преодолеея най-тежките пристъпи на носталгията, но в крайна сметка реших да не го занимавам. Все пак беше три часът през нощта и ако са сметнали за нужно да ми дават лекарства, сигурно го правеха за мое добро.

XII

На следващия ден доктор Уенуърт наистина дойде — той беше най-голямата клечка тук — и наистина ми се извини. Беше изключително любезен, но на лицето му бе изписано едно такова изражение... де да знам, сякаш господин Шарптън му се е обадил две минути след като затворихме телефона и хубавичко го е насолил.

Доктор Уенуърт ме изведе на разходка в задния двор — потънал в буйна зеленина и едва ли не съвършен в онзи късен пролетен ден — и ми се извини, задето не ме е държал „в течение“. Обясни ми, че тестът за епилепсия действително бил такъв (едновременно с това и компютърна аксиална томография), но тъй като предизвиквал състояние на хипноза у повечето обекти, обикновено се възползвали от случая да зложат някои „базисни инструкции“. В моя случай ставало дума за компютърните програми, които съм щял да използвам в Кълъмбия. Попита ме имам ли други въпроси. Излъгах го, че нямам.

Сигурно си мислите, че това е много странно, но не е. Искам да кажа, имах дълго и безславно ученичество, което приключи три месеца преди завършването. Попадал съм на учители, които са ми харесвали, и такива, които не съм можел да понасям, но никога на такъв, към когото да съм изпитвал пълно доверие. Бях от онези ученици, които винаги сядат на последния чин, ако учителят не изисква да се седи по азбучен ред, и никога не взимат участие в час. Ако ме посочеха, отвърщах най-много с „Ъ-ъ?“, но и с ченгел не можеха да измъкнат въпрос от устата ми. Господин Шарптън беше единственият човек на света, който успя да се докосне до истинските ми мисли, а дъртият доктор Уенуърт с голата глава и хищните си очи зад очилцата си без рамка въобще не можеше да се мери с него. По света стават какви ли не чудеса, но по-скоро прасетата ще отлетят да зимуват на юг, отколкото аз да тръгна да споделям с този чичко, камо ли да му плача на рамото.

Пък и, дявол го взел, чисто и просто не знаех какво друго да го попитам. Престоят в Пеория, общо взето, ми харесваше, а и бъдещите

възможности ме изпълваха с радостно очакване — новата работа, новата къща, новият град. Служителите на центъра се държаха страхотно. Дори храната беше страхотна: руло „Стефани“, пържено пиле, млечен шейк — все неща, които обичам. Е, да, диагностичните тестове не ми бяха много по вкуса — ужасни главоблъсканици, над които трябва да умуваш с компютърен молив в ръка; понякога се чувствах като парцал, сякаш слагаха нещо в картофеното пюре (случвало се е да ме обземе и еуфория); на няколко пъти — поне още два пъти — бях почти сигурен, че отново са ме хипнотизирали. Но какво от това? Искам да кажа, какво толкова страшно има в това, след като човек е бил преследван из паркинга на супермаркет от психопат, който се хили, имитирайки оглушителния рев на състезателна кола, и се мъчи да те събори на земята?

XIII

Проведох още един телефонен разговор с господин Шарптън, за който вероятно трябва да спомена. Състоя се в деня непосредствено преди второто ми пътуване със самолет, този път до Кълъмбия, където един тип ме чакаше с ключовете на новия ми дом. Тогава вече знаех за чистачите и основното правило за парите — започвам и завършвам всяка седмица на нула — както и към кого да се обърна на местно ниво, ако възникнат неприятности. (При по-сериозен проблем мога да звъня на господин Шарптън, който формално ме „контролира“.) Разполагах с карти, списък на ресторантите, указания за мултиплекса и търговския център. Имах напътствия по абсолютно всички въпроси, с изключение на най-важния.

— Господин Шарптън, не зная какво да *права* — казах. Обадих се от автомата пред стола. Имах телефон в стаята си, но се чувствах твърде неспокоен да седя на едно място, камо ли да легна на леглото си. Ако наистина слагаха нещо в храната ми, днес със сигурност не действаше.

— Виж, за това не мога да ти помогна, Динк — отвърна той с обичайното си спокойствие, — „Сори, брадър“, както се казва.

— Какво искате да кажете? *Трябва* да ми помогнете! Вие ме *вербувахте*, по дяволите!

— Нека ти дам един пример. Да предположим, че съм ректор на университет със солидна издръжка. Знаеш ли какво означава „солидна издръжка“?

— Много мангизи. Не съм толкова тъп, както вече ви казах.

— Правилно... извинявай. Както и да е, да предположим, че аз, ректорът Шарптън, реша да изхарча част от неизчерпаемите средства на моето учебно заведение, за да наема някой велик писател да напише роман в нашия университет, или някой гениален пианист да преподава музика. Това дава ли ми право да казвам на писателя какво да напише или на пианиста какво да композира?

— Вероятно не:

— В *никакъв* случай. Но да допуснем, че ми дава. Ако му кажа: „Напишете комедия за тайните любовни отношения между Бетси Рос^[1] и Джордж Вашингтон и срещата им в «другия» Париж“, мислиш ли, че той ще съумее да го направи?

Прихнах да се смея. Не можах да се сдържа. Господин Шарптън има едно такова очарователно излъчване.

— Може би. Особено ако му предложите тлъсто възнаграждение.

— Добре, да предположим, че писателят все пак седне и започне да си чопли носа, и да си изсмуква нещо от пръстите, от цялата работа ще излезе ужасен роман. Защото творческият процес не зависи от твореца. Особено когато създава най-великите си шедьоври, творецът почти *няма* власт над произведението си. Той просто се носи по течението със затворени очи и крещи: „Уиииии“.

— Аз какво общо имам с всичко това? Вижте какво, господин Шарптън — като се опитам да си представя какво ще правя в Кълъмбия, в главата ми остава едно голямо празно нищо. Да помагаме на хората, казвате вие. Да работим за напредъка на човечеството. Да отървем света от Скипър и подобните му. Всичко това звучи страшно, само дето *не зная как точно да го правя!*

— Ще узнаеш. Като му дойде времето, ще узнаеш.

— Казахте, че доктор Уенуърт и останалите ще ми помогнат да се съсредоточа върху таланта си. Да го усъвършенствам. Е, да, но те само ме затрупват с глупави тестове и ме карат да се чувствам така, сякаш още съм ученик. Нима всичко останало е закодирано на несъзнателно ниво? В хард диска?

— Вярвай ми, Динк. Вярвай ми, и повярвай и в себе си.

Послушах го. Но напоследък нещата не се развиват толкова добре. Никак даже.

Проклетият Неф — всички неприятности започнаха с него. Де да не бях видял снимката му! И ако все пак е трябвало да видя негова снимка, поне да не се усмихваше.

XIV

През първата седмица в Кълъмбия не правих нищо. Абсолютно нищичко, искам да кажа. Дори не ходех на кино. Като дойдеше време за чистене, просто отивах в парка, сядах на една пейка и се чувствах така, сякаш всички гледат право в мен. Като стана четвъртък и дойде време да се отърва от парите, натъпках в боклукомелачката повече от петдесет долара. Не забравяйте, че ми беше за пръв път. А после сме седнали да си говорим за необикновени неща — какво ти необикновено, и представа си нямате какво значи необикновен. Докато седях в кухнята, заслушан в мотора под мивката, се замислих за майка. Ако беше тук да ме види, като нищо щеше да ме наръга с касапски нож. В този миг боклукомелачката поглъщаше десетина карнетки за бинго.

Цяла седмица спях много лошо. Постоянно ходех до кабинетчето — не исках, краката ми сами ме завличаха. Като убийците, които винаги се завръщат на местопрестъплението, както се казва. Както и да е, стоях на вратата, вирах с в тъмния екран и изгасения модем и започвах да се потя, обзет от чувство за вина, срам и страх. Потях се дори само при вида на изрядно подреденото писалище, по което нямаше и един лист или хартийка. Едва ли не имах чувството, че стените мърморят: „Ами, нищо не става тук“ или „Кой е пък този бездарник — компютърният техник ли?“

Сънувах кошмари. В един от тях на входната врата се звъни, аз отварям и на прага стои господин Шарптън. Носи белезници.

— Подай си китките, Динк — казва. — Мислехме те за екстра, но очевидно сме сгрешили. Случва се понякога.

— Не, *екстра* съм — отвръщам. — *Екстра* съм, но просто ми трябва още малко време да се аклиматизирам. Нали знаете, никога не съм се отделял от дома.

— Изминаха пет години — отвръща той.

Потресен съм. Не мога да повярвам. Но дълбоко в себе си зная, че е прав. Просто на мен ми се *струва*, че са изминали само пет дни, а

всъщност са били *пет години*, през които не съм включил компютъра в кабинета нито веднъж. И ако не бяха чистачите, бюрото щеше да е потънало в една педя прах.

— Дай си ръцете, Динк. Така ще е по-лесно и за двама ни.

— Няма. Не можете да ме принудите.

Той се извъръща през рамо и кого виждат очите ми, застанал на стъпалата пред дома ми? Скипър Браниган. Носи червена найлонова престилка, но наместо „СУПР САВР“ на гърдите му е извезан надпис „ТРАНСКОРП“. Струва ми се малко блед, но инак нищо му няма. Не е мъртъв, искам да кажа.

— Въобразяваш си, че си ми направил нещо, но не си — казва ми той. — Не можеш да направиш нищо никому. Ти си хипарска измет.

— Мисля да му сложа тези белезници — обръща се господин Шарптън към Скипър. — Ако ми създава неприятности, го блъсни с количката.

— Абсолютно съдбовно — отвърща Скипър и в този миг се събудих с крясък, намирайки се почти на пода.

XV

По-нататък, около десетия ден след пристигането ми, ми се присъни друг сън — не помня какъв, но сигурно е бил хубав, защото се събудих с усмивка. Просто я усещах на физиономията си — широка, щастлива усмивка. Чувствах се както в деня, когато се събудих, осенен от гениалното хрумване за кучето на госпожа Буковски. Почти по същия начин.

Намъкнах едни джинси и слязох в кабинета. Включих компютъра и отворих менюто „ИНСТРУМЕНТИ“. Видях програма „БЕЛЕЖНИКА НА ДИНКИ“. Веднага я отворих и какво да видя — в програмата бяха вкарани всичките ми символи: кръгчета, триъгълници, джапи, мърки, ромбоиди, бюта, смими и стотици други. Хиляди други, може би дори милиони други знаци. По думите на господин Шарптън, пред мен се разкри цял нов свят — чувствах се така, сякаш едва-що слизам на брега на първия континент.

Изведнъж ме завладя мисълта, че всичко това е *предназначено* за мен — наместо жалко късче розов тебешир имах на разположение огромен, страхотен „Макинтош“; достатъчно бе да напиша името на символа и изображението веднага се появяваше на екрана. Бях се напомпал до крайност. Искам да кажа — Боже! Имах чувството, че в главата ми плисва огнена река. Пиших, извиквах символи и с помощта на мишката ги нагласявах, където им е мястото. Като свърших, имах пред себе си писмо. От онези, специалните.

Но до кого?

И за къде?

Изведнъж разбрах, че това няма никакво значение. Няколко дребни поправки и можеше да се изпрати на кого ли не... макар че конкретното писмо бе предназначено по-скоро за мъж, отколкото за жена. Не зная защо смятах така — просто го чувствах. Реших да започна от Синсинати, просто защото това бе първият град, за който се сетих. Като нищо можеше да бъде Цюрих, Швейцария, или Уотървил, щата Мейн.

Отново понечих да отворя менюто „ИНСТРУМЕНТИ“ и да активирам програмата „ПОЩАТА НА ДИНКИ“. Машината не ми даде достъп до нея и ми подсказа да включа модема. Като се задейства, поиска телефонен код 312. Това е кодът на Чикаго — за телефонната компания компютърната връзка към моя терминал сигурно винаги минава през централата на „Транскорп“. Въобще не ме интересува, тяхна си работа. Аз разбрах каква е моята работа и се погрижих да си я свърша.

Като включих модема и се свързах с Чикаго, на екрана просветна съобщението:

ПОЩАТА НА ДИНКИ Е ГОТОВА

Натиснах бутона „АДРЕСАТ“. Бях прекарал в кабинета вече три часа, с една-единствена кратка почивка, когато набързо изтичах до тоалетната — целият бях плувнал в пот и се бях овонял като маймуна в парник. Какво от това. Тази миризма ми харесваше. Чувствах се невероятно. Още малко, и щях да припадна от възторг. Написах СИНСИНАТИ.

НЯМА АДРЕСАТИ

Добре тогава, да опитаме с Кълъмбъс — и без друго е по-близо до дома. Да, драги приятели! Бинго!

КЪЛЪМБЪС 2 АДРЕСАТА

В базата бяха заложени два телефонни номера. Щракнах върху горния, изпълнен с любопитство и лек страх какво ли ще изскочи на екрана. Системата обаче не съдържа досиета, очерци или — пази Боже — снимки. На екрана се появи една-единствена дума:

МЪФИН

Моля?!

Но вече знаех. Мъфин е домашният любимец на господина от Кълъмбъс. Най-вероятно е котка. Активирах прозореца със специалното писмо, разместих два символа, друг един изтрих. Най-отгоре добавих „МЪФИН“ и стрелка надолу. Така. Отлично.

Питах ли се кой е собственикът на Мъфин, с какво е заслужил вниманието на „Транскорп“ и какво ще последва? Не. И през ум не ми мина, че тази липса на интерес може би е свързана с обработката, на която бях подложен в Пеория. Просто си вършех своята работа, това е. Вършех си работата и се радвах като скарида по време на прилив.

Набрах номера на екрана. Колоните бяха включени, но не се чу „Ало“, просто сигнал от връзка с отсрещния компютър. Още по-добре. Животът става по-лесен, като се елиминира човешкият фактор. Става като в онзи филм „В дванайсет часа високо горе“ — кръжиш над Берлин в добре изпитания бомбардировач В-52, взираш се в мерника на добре изпитания механизъм за насочване на бомби и очакваш най-подходящия миг да натиснеш добре изпитаното копче. Дори да виждаш комините или покривите на фабрики, от въздуха не различаваш хората. Момчетата с В-52-тата, които пускаха бомбите, не чуваха писъците на майките, чиито деца ставаха на кайма пред очите им — аз също не чух повик „Ало“. Идеална сделка.

След малко изключих колоните. Шумът само ме разсейваше.

МОДЕМЪТ УСТАНОВЕН

светна на екрана и след миг излезе ново съобщение:

ТЪРСЕНЕ НА ЕЛЕКТРОНЕН АДРЕС ДА/НЕ

Избрах „ДА“. Този път се наложи да почакам повече. Компютърът сигурно търсеше връзка със сървър в Чикаго и извличаше необходимата информация, за да установи електронния адрес на господина от Кълъмбъс. След няма и трийсет секунди извади поредното съобщение:

ЕЛЕКТРОННИЯТ АДРЕС УСТАНОВЕН ИЗПРАЩАНЕ НА ПОЩАТА НА ДИНКИ ДА/НЕ

Избрах „ДА“ без капка колебание. На екрана светна:

ПОЩАТА НА ДИНКИ СЕ ИЗПРАЩА

и след миг:

ПОЩАТА НА ДИНКИ ИЗПРАТЕНА.

И това е всичко. Не гръмнаха фойерверки. Питам се обаче какво ли се е случило с Мъфин.

После, имам предвид.

XVI

Същата вечер се обадох на господин Шарптън и казах:

— Вече работя.

— Радвам се, Динк. Това е страхотна новина. Сега по-добре ли се чувстваш? — С неизменното си спокойствие господин Шарптън е като времето в Таити.

— А-ха — отвърнах. Истината е, че буквално преливах от блаженство. Този ден беше най-щастливият в живота ми. Въпреки всички колебания и тревоги си остава най-щастливият в живота ми. Най-съдбовният ден в живота ми. Имах чувството, че в главата ми се плиска огнена река — *не какво да е, а истинска огнена река*, ако ме разбирате какво искам да кажа. — *А вие*, господин Шарптън, по-добре ли се чувствате? Олекна ли ви?

— Радвам се за теб, но не бих казал, че ми е олекнало, понеже...

— ... въобще не сте се тревожили.

— Точно така.

— С други думи, всичко е съдбовно.

При тези думи той се засмя. Винаги се смее, като кажа така.

— Точно така, Динк. Всичко е съдбовно.

— Господин Шарптън?

— Да?!

— Електронната поща не е напълно поверителна, нали знаете?

Всеки хакер, който си пожелае, може да я прочете.

— Добре де, писмата, които изпращаш, не съдържат ли инструкция до получателя да ги изтрие от всички директории на компютъра си?

— Съдържат, но не мога да гарантирам сто процента, че получателят ще я изпълни.

— Дори да не я изпълнят, посланието не може да направи нищо на случайния читател, нали? Понеже е... персонализирано.

— Е, най-много да го заболи главата, но нищо повече.

— А и съдържанието ще му се стори някаква пълна безсмислица.

— Или код.

Тези мои думи искрено го развеселиха.

— Ами нека се опитат да го разбият, тогава. Нека се опитат!

— Сигурно сте прав — въздъгнах.

— Дай да обсъдим един по-важен въпрос, Динк... как се *чувстваш*?

— Неописуемо *чудесно*.

— Радвам се. Не подценявай чудесата, Динк, и никога не поставяй съществуването им под съмнение.

С това разговорът приключи.

XVII

Понякога изпращам истински писма — разпечатвам творенията, които нахвърлям в „БЕЛЕЖНИКА НА ДИНКИ“, пъхам ги в плик, запечатвам го, облепям го с пощенски марки и го изпращам на получателя. Професор Ан Тевич, Университет Ню Мексико — Лас Крусис. Господин Андрю Неф, чрез адреса на нийоркския вестник „Поуст“, Ню Йорк, щата Ню Йорк. Били Ънгър, до поискване, Стовингтън, щата Върмонт. Само имена, които обаче ме разстройваха дори повече от телефонните номера. Бяха по-лични. Сякаш пред механизма за насочване на бомби за миг се мярва човешко лице. Искам да кажа, направо да си изкараш акъла. Летиш си на осем хиляди метра, където нямат право да се появяват никакви лица, и въпреки това пред очите ти току-виж цъфне някое.

Питах се как е възможно университетски преподавател да работи без електронен адрес (да не говорим за сътрудник на нийоркски вестник), но много не се задълбочавах в тези размисли. Не беше и необходимо. Живеем в модерен свят наистина, но това все пак не означава, че писмата *задължително* трябва да се изпращат по електронната поща. Редовната поща, макар и ужасно бавна, все още съществува. А и базата съдържаше всички данни, които действително ме интересуват. Примерно, че господин Ънгър притежава тъндърбърд от 1957 година. Или че един от любимите хора на Ан Тевич — съпруг, син или може би баща — се нарича Саймън.

Но такива като Тевич и Ънгър бяха изключение. Повечето хора, с които се свързвах, бяха като първия адрес в Кълъмбъс — напълно оборудвани за двама и първия век. ПОЩАТА НА ДИНКИ СЕ ИЗПРАЩА. ПОЩАТА НА ДИНКИ ИЗПРАТЕНА, много се радвам, беше ми приятно, чао, до скоро.

Щях да си живея така Бог знае докога, сигурно до безкрай — да си ровя в базата-данни (нямах определен график, списък с приоритетни градове или мишени — всичко определях сам... освен ако и *това* не е било кодирано на несъзнателно ниво в харддиска), да

ходя на следобедни прожекции, да се наслаждавам на тишината в дома си, несмущавана от брътвежите на майка, и да си мечтая за следващото стъпало нагоре по йерархичната стълбица, само че един ден се събудих с голям мерак. Работих около час, рових се в австралийската базаданни, но без успех — меракът постоянно смущаваше мислите ми, така да се каже. Изключих компютъра и слязох до „Нюс Плюс“ за някое списание с красиви жени в копринено бельо.

Тъкмо стигнах и отвътре изскочи някакъв тип, който четеше местния вестник „Диспач“. Никога не съм го разгръщал. За какво ми е? Една и съща помия всеки Божи ден — диктатори разкатават фамилията на по-слабите, униформени ченгета разкатават фамилията на футболни запаянковци, политици замесени в далавери. С други думи, все новини от света на Скипър-Бранигановците. Дори да бях мернал самия вестник на стойката в магазинчето, конкретният материал пак щеше да ми убегне, тъй като беше поместен в долната част на страницата, под сгъвката. Само че онзи изрод излезе от магазинчето, разпънал вестника и потънал в четене.

В долния десен ъгъл беше поместена снимката на усмихнат беловлас господин с лула. Изглеждаше веселяк, сигурно бе от ирландски произход, очите му бяха заобиколени с бръчици, имаше гъсти сребристи вежди. Заглавието над текста — не беше много едро, но човек спокойно можеше да го прочете — гласеше: „САМОУБИЙСТВОТО НА НЕФ И ДО ДЕН-ДНЕСЕН ОЗАДАЧАВА ОПЕЧАЛЕНИТЕ МУ КОЛЕГИ“.

Веднага бях готов да се откажа от „Нюс Плюс“ за днес — вече въобще не ми беше до красавици по бельо, може би най-добре да се прибера и да подремна. Ако вляза, сигурно ще си купя „Диспач“ — нямаше да мога да се въздържа, а надали исках да узная нещо повече за беловласия господин с вид на ирландец, от онова, което вече знаех... а то не беше нищо особено, както, можете да бъдете сигурни, побързах да си кажа. Пък и Неф надали е толкова необикновено име — състои се само от три букви, не е като Шитендукус или Хоркейк, в Америка сигурно има хиляди хора с името Неф. Не е задължително този Неф да е същият, за когото аз знаех и който обичал Франк Синатра.

Във всеки случай най-добре бе да се откажа и да дойда утре. Утре снимката на господина няма да я има във вестника. Утре в

долния десен ъгъл ще изтипосат нечия друга снимка. Всеки ден умират хора, нали така? Хора, които не са суперзвезди или нещо толкова, но са достатъчно известни, за да се помести снимката им в долния десен ъгъл на първа страница в ежедневниците. А и останалите често пъти недоумяват над случилото се, както гражданите у дома, в Харкървил се озадачиха от смъртта на Скипър — в кръвта му не се съдържаше алкохол, пътната настилка беше суха, самият той не беше невротичен тип с наклонности към самоубийство.

Светът е пълен с подобни мистерии, които понякога е най-добре да останат неразгадани. Понякога решенията не са, така да се каже, много съдбовни.

Само че аз никога не съм бил човек със силна воля. Не винаги мога да се въздържа да не ям шоколад, макар да зная, че се отразява зле на кожата ми. Този ден също не можах да се въздържа. Влязох в магазинчето и си купих местния ежедневник.

Запътих се към къщи, но изведнъж ме осени много странно хрумване. Някак си не исках вестникът със снимката на Андрю Неф на първа страница да бъде намерен в боклука ми. Службата по чистотата е общинска, боклукчарите не знаят — и няма как да узнаят, че имам нещо общо с „Транскорп“, но все пак...

Като бяхме малки с Пъг, много си падахме по един сериал със заглавие „Златни години“. Сигурно не го помните. Както и да е, там имаше един тип, който все повтаряше „Съвършената параноя е съвършената предпазливост“. Беше му нещо като личен девиз. В известен смисъл го вярвам.

Както и да е, вместо да се прибера у дома, се запътих към парка. Седнах на една пейка, прочетох статията, а като свърших, хвърлих вестника в кошчето за смет. Никак не ми се искаше да правя и това, но хайде стига — ако господин Шарптън е изпратил човек да ме следи и да проверява и най-дребните боклучета, които изхвърлям, работата ми е спукана.

Нямаше никакво съмнение, че Андрю Неф, шейсет и две годишен, водещ на авторска рубрика в „Поуст“ от 1970 година, е извършил самоубийство. Нагълтал шепа хапчета, които сигурно сами по себе си са щели да бъдат достатъчни, после се намърдал във ваната, нахлузил найлонова торбичка на главата си и за капак си прерязал вените. Човекът явно е бил твърдо решен да не се разколебае.

Не оставил послание, при аутопсията не били открити органични заболявания. Колегите му категорично отхвърлили предположението за Алцхаймерова болест или за преждевременна сенилност. „Беше най-умният човек, когото познавам, до последния си ден — споделяше някакъв тип на име Пит Хамил. — Анди спокойно можеше да се яви в телевизионното състезание «Чалъндж Джебърди!» и да играе от името на двамата участници. Изобщо не мога да си обясня мотивите за подобна постъпка.“ По-нататък Хамил обясняваше, че едно от „очарователните чудачества“ на Неф бил категоричният му отказ да участва във виртуалната революция. Не признавал модеми, лаптопи, програми за текстообработка и автоматична проверка на правописа. Дори нямал сидиплейър в дома си — обичал да казва, може би на шега, че компактдискете са дяволско творение. Вярно, обичал Синатра, но само на винил.

Същия този Хамил и неколцина други твърдяха, че Неф бил винаги в добро настроение, дори в последния ден от живота си, когато предал материала за следващия брой, прибрал се у дома, изпил чаша вино и се самоликвидирал. Една от светските хроникьорки на вестника — Лиз Смит, дори разказваше, че след работа излезли да се почерпят с пай и Неф и се сторил „поразсеян, но в отлична форма“.

Естествено, че е бил разсеян. И вие да получите един куп фудъри, бюти и смими, и вие ще сте разсеяни.

Неф, се казваше по-нататък в статията, бил своего рода изключение в „Поуст“, един доста консервативно настроен вестник, което, предполагам, означава, че макар да не се обявяват открито безработните да се изпращат на електрическия стол, ако за три години не успеят да си намерят работа, все пак *намекват*, че в краен случай винаги може да се прибегне до подобно решение. Сигурно е бил нещо като местният либерал. Рубриката му била озаглавена „До гуша ни дойде“ и в нея пишел за това, че Ню Йорк трябва да погледне с други очи на самотните майки тинейджърки, че абортът не винаги е престъпление, че бедните домакинства в крайните квартали са саморепродуцираща се фабрика за омраза. Към края на живота си се заел да разнищава въпроса за числеността на армията и задавал въпроса защо Америка все още смята за целесъобразно да налива милиарди във военния си бюджет, при положение, че на практика вече няма с кого да се бие, освен с терористите. В статиите си предлагал същите тези

средства да се пренасочат към откриване на нови работни места. А читателите на „Поуст“, готови да разпънат всеки друг на кръст за подобни еретични твърдения, ги приемали с охота, когато излизали изпод перото на Неф. Понеже бил забавен. Или очарователен. Или понеже е бил ирландец и е целувал прословутия камък в Бларни Касъл^[2].

Това беше всичко. Станах да си вървя. По пътя обаче размислих и се върнах в центъра. Обикалях безцелно булевардите, прекосях паркингите и не можех да прогоня от съзнанието си мисълта за Андрю Неф, който ляга във ваната и нахлузва найлонова торбичка на главата си. Хубава, широка торбичка, в която продуктите запазват първоначалната си свежест.

Бил е забавен, бил е очарователен, а аз го бях убил. Неф е отворил писмото ми и то се е намърдало някак си в главата му. Съдейки по прочетеното във вестника, въздействието на специалните думи и символи се е проявило след три дни.

„Заслужил си го е.“

Така каза господин Шарптън за Скипър и може би е бил прав... в конкретния случай. Но дали Неф го заслужаваше? Може би в живота му е имало мръсотии, за които не зная; може би си е паднал по малки момиченца, друсал се е или е обичал да тормози онези, които са твърде слаби да се защитят, както Скипър ме преследваше навремето с пазарската количка?

„Искаме да посветиш таланта си на напредъка на човечеството“ — каза господин Шарптън, но надали е имал предвид да причиня смъртта на един човек само защото е споделял мнението, че Министерството на отбраната харчи твърде много средства за суперточни бомби. Подобни параноични простотии нямат място извън филмите със Стивън Сегал и Жан-Клод Вандам.

Изведнъж ме осени ужасна мисъл — страховита мисъл.

Може би „Транскорп“ не са искали да го убият задето е писал подобни неща.

Може би са искали да го очистят, понеже някои хора — *неподходящите* хора — са започвали да се замислят над думите му.

— Това е лудост — изрекох гласно и жената, която зяпаше витрината на един козметичен магазин, се обърна и ме изгледа доста подозрително.

Към два часа се озовах в градската библиотека с отекли крака и пулсиращи слепоочия. Образът на човека във ваната с набръчканите си старчески гърди, обрасли с бели косми, неотклонно ме преследваше — само че наместо мила усмивка на лицето му бе изписано изражение, неясно като прословутата единайсета планета от слънчевата система. Отново и отново си представях как нахлузва найлоновата торбичка на главата си, тананикайки си някое парче на Франк Синатра (примерно „Както аз обичам“), пристяга я, сетне наднича през найлона като през замъглено прозоречно стъкло и си прерязва вените. Не исках да виждам всичко това, но не можех да пропъдя натрапчивите образи. Мерникът се бе превърнал в телескоп.

Библиотеката разполагаше с компютърна зала, където човек можеше да ползва Интернет срещу доста прилично заплащане. За целта се наложи да си извадя читателска карта, но това не е лошо. Читателската карта е полезно нещо — един допълнителен документ за самоличност никога не е излишен.

Само за три долара време издирих Ан Тевич и данните за смъртта и. Със свито сърце зачетох вестникарската статия, която започваше в долния десен ъгъл на първа страница и продължаваше отзад, при некролозите. Професор Тевич беше красива, руса, трийсет и седем годишна жена. На снимката стискаше очилата си в ръка, сякаш искаше хората да знаят, че по принцип носи очила... но има хубави очи. Натъжих се и се почувствах много виновен.

Смъртта ѝ поразително напомняше злополуката със Скипър — прибирала се у дома привечер и може би малко бързала, понеже било нейн ред да приготвя вечерята, но какво толкова, пътните условия били идеални и имало отлична видимост. Колата — по една случайност знаех, че е била с нестандартен регистрационен номер: „ДНК фен“ — излязла от пътя, преобърнала се и полетяла в едно дърво. Професор Тевич била още жива, като я намерили — някой забелязал светещите фарове и се спуснал в дърето, но състоянието и било безнадеждно, травмите били твърде тежки.

В организма ѝ нямало следи от алкохол, бракът и бил щастлив (поне нямаше деца — да се благодарим на Бог за малките чудеса), следователно предположението за самоубийство било напълно неуместно. С нетърпение очаквала бъдещето, дори възнамерявала да си купи компютър, за да отпразнува договора за новия си проект.

Отказвала да използва персонален компютър от 1988 година, когато машината блокирала и унищожила някакви ценни данни; оттогава нямала доверие на електронната техника. Само в случай на крайна нужда прибягвала до служебните компютри на факултета, но нищо повече.

Като причина за смъртта се посочваше нещастен случай.

По-нататък се разказваше, че Ан Тевич, професор по клинична медицина, била един от водещите специалисти на Западното крайбрежие в областта на СПИН. Неин колега от Калифорния смяташе, че смъртта и ще забави намирането на лечение поне с пет години, „Тя беше възлова фигура — смяташе ученият. — Не само много талантива, но... Веднъж чух да я наричат «родена за организатор» и смятам, че това е много подходящо определение. Ан беше от хората, които сближават околните. Смъртта и е болезнена загуба за десетките хора, които я познаваха и обичаха, но в същото време е много голям удар върху каузата.“

Намирането на Били Ънгър също не ме затрудни. Вместо в долния десен ъгъл снимката му бе поместена най-отгоре на първа страница в местния Стовингтънски „Уийкли Курант“ — може би просто Стовингтън нямаше много бележити личности. Ънгър — генерал Уилям „Разбийте ги“ Ънгър — бил отличен със Сребърна звезда и Бронзова звезда за бойни заслуги по време на войната в Корея. По времето на Кенеди бил заместник-министър на отбраната и минавал за един от най-агресивно настроените военни по онова време. Общо взето, споделял възгледа „смърт на руснаците, изпийте им кръвчицата, запазете мира в Америка до ежегодния парад на «Мейсис» по случай Деня на благодарността“.

По времето на Линдън Джонсън обаче, когато военното положение във Виетнам се затяга, генерал Ънгър застанал на друга позиция. Започнал да пише писма по вестниците. Кариерата му като редовен дописник на авторски коментар на втора страница започнала с твърденията, че Америка води войната погрешно. Впоследствие стигнал до извода, че въобще нямаме право да водим тази война. Най-сетне, към 1975 година, вече споделял схващането, че да се водят войни *по принцип* е грешка. Но жителите на Върмонт нямали нищо против.

От 1978 година нататък Били Ънгър прослужил седем поредни мандата в щатската законодателна система. Когато през 1996 година група прогресивни демократи го поканили да се кандидатира в изборите за Американския сенат, Ънгър отклонил поканата с обяснението, че иска да „обмисли и да проучи възможностите“. С това намеквал, че до 2000, най-късно до 2002 година, възнамерява да влезе в държавната политика. Вече остарявал, но гражданите на Върмонт явно си падат по възрастните политици. Не участвал в изборите през 1996 (може би понеже през същата година жена му починала от рак), но не дочакал и 2002 — гушнал букета.

В Стовингтън се беше оформило малко, но твърдо лоби, което смяташе, че смъртта на генерал „Разбийте ги“ Ънгър е злополука, тъй като отличените със Сребърна звезда не скачат от покрива на дома си дори ако съпругата им е починала наскоро от рак, но останалите граждани изтъкваха факта, че надали си е поправял керемидите... във всеки случай не и по пижама, и то в два часа през нощта.

Като причина за смъртта се посочваше самоубийство.

Н-да. Няма що. Цуни ме отзад и душата в рая.

XVIII

Излязох от библиотеката с намерението да се прибера у дома, но вместо това отново се озовах на пейката в парка. Седях там, докато слънцето взе да се спуска над хоризонта и наоколо почти не останаха деца и кучета, които да търчат след летящите чинии. И макар да живеех в Кълъмбия от три месеца, за пръв път излизах толкова късно. Това, предполагам, е тъжно. Тъкмо започвах да си мисля, че най-сетне съм се отървал от майка и съм заживял свой живот, а изведнъж се оказва, че през цялото това време съм се заблуждавал.

Ако някой ме следеше, може би щеше се запита на какво се дължи промяната в обичайния ми график. Затова станах, прибрах се у дома, сварих си една „картонена манджа“ и включих телевизора. Имам кабелна телевизия — пълен набор от програми плюс допълнителен пакет от филмови канали, но досега не съм видял нито една сметка. Това се казва съдбовна сделка, а? Включих на „Синемакс“. Даваха някакъв филм с Рътгър Хауър в ролята на сляп каратист. Настаних се на дивана под репродукцията на Рембранд и се загледах в екрана. Нищо не виждах, но седях, вечерях разсеяно и зяпах в телевизора.

В това време размишлявах — за един журналист с либерални идеи и консервативно настроена аудитория. За професорка по биология, специалист в областта на СПИН, която представлявала важно свързващо звено между множество лаборатории. За възрастен генерал, който променил възгледите си. Размишлявах над факта, че зная имената само на тези трима души, понеже единствени те нямаха модеми и електронни адреси.

Имаше и други въпроси, които изискваха размисъл. Например как може един талантлив човек да бъде хипнотизиран, упоен или дори изложен на контакт с други талантливи хора, с цел да му се попречи да задава неподходящи въпроси или да предприема неподходящи действия. Или как да се гарантира, че талантливият човек няма да избяга дори ако случайно прозре истината. Начинът е да се остави без пукнат лев... да му се наложи като правило номер едно забраната да

спестява пари, било то и джобни. Кой талантлив човек ще се хване в подобен капан? Някой наивник, който няма почти никакви приятели и въобще не цени себе си. Човек, готов да ти продаде дарбата си за една торба хранителни продукти и седемдесет долара седмично, понеже за толкова се оценява.

Нямах никакво желание да умувам над тези въпроси. Мъчех се да се съсредоточа върху маймунджилъците на Рътгър Хауър (Пъг направо щеше да се напикае от смях, честна дума), за да *не мисля* за всичко това.

Например за числото *двеста*. 200. 10 x 20, 40 x 5. СС за древните римляни. Най-малко двеста пъти бях натискал бутона, който извикваше на екрана съобщението „ПОЩАТА НА ДИНКИ ИЗПРАТЕНА“.

Хрумна ми — за пръв път, сякаш най-сетне се събуждах от сън — че съм убиец. *Масов убиец*.

Да. Ето до какво се свежда всичко.

Благото на човечеството? Гибелта на човечеството? Безразличието на човечеството? Кой решава? Господин Шарптън? Неговите началници? *Техните* началници? И какво значение има?

Казах си, че това няма абсолютно никакво значение. Освен това реших, че не мога да си позволя да губя време в мрънкане (дори насаме) как съм бил упоен, — хипнотизиран или подложен на промиване на мозъка. Истината е, че го правех, защото обожавах усещането, което ме изпълваше, когато пишех специални писма — усещането, че в главата ми избликва пълноводна огнена река.

Но най-вече защото можех.

— Не е вярно — изрекох... но не съвсем гласно. Прошепнах го едва чуто. Може би не са ми сложили „бръмбари“ — сигурен съм, че не са — но човек най-добре да бъде предпазлив.

Започнах този... как да го нарека? Да речем доклад. Започнах този доклад по-късно същата вечер... всъщност веднага щом свърши филмът с Рътгър Хауър. Пиша го обаче в тетрадка, не на компютъра, и то на чист английски език, без никакви санкофити, бюта и смими. Под масата за пинг-понг в мазето има една халтава плоча. Крия тетрадката отдолу. Току-що погледнах началото: „Вече имам хубава работа, нямам от какво да се оплача“. Пълна идиотщина. На глупака морето му е до колене.

Като си легнах същата нощ, сънувах, че се намирам на паркинга на „Супр Савр“. И Пъг е там, с червената работна престилка и шапка като на Мики Маус във „Фантазия“ — онова филмче, в което Мики чиракува при един вълшебник. Пазарските колички са подредени в дълга редица по средата на паркинга. Пъг вдига ръка, сетне я отпуска. При всяко негово движение една количка се отделя от редицата, засилва се, прекосява паркинга и се забива в тухлената стена на супермаркета. Вече се е натрупала цяла купчина разкривени железа и колела. Пъг както никога не се усмихва. Исках да го попитам какво прави и защо, но, естествено, зная.

— Той беше добър с мен — казвам му в съня си. Имах предвид господин Шарптън, разбира се. — Действително много, много съдбовен.

Пъг се обръща към мен и едва сега виждам, че това изобщо не е моят приятел. Скипър е, а главата му е разбита. Над веждите му стърчат късчета натрошен череп, които опасват челото му като диадема от кости.

— Не си *ти* онзи, който гледа през мерника — ухилва се насреща ми. — Ти си *самият* мерник. Как ти се харесва това, Динкстър?

Събудих се в тъмната стая, плувнал в пот и притиснал длани към устата си, за да не се разкрещя, че сигурно не ми харесва особено.

XIX

Да ви призная честно, откакто пиша този доклад, стигнах до някои доста тъжни заключения. Понякога се чувствам така, сякаш откривам топлата вода. Когато мисля за онова, което ми се случва, в съзнанието ми неизменно изниква образът на боклукомелачката, която бълва накълцани банкноти (или на шепите монети, които изсипвам в канавката), просто защото е по-лесно да се мисли за ликвидираните долари, отколкото за ликвидираните хора. Понякога се мразя, друг път се страхувам за безсмъртната си душа (ако имам такава), а често пъти просто се срамувам. „Вярвай ми“ — каза ми господин Шарптън, и аз наистина му повярвах. Искам да кажа — пфу, по-голямо лековерие от това, здраве му кажи. Успокоявам се, че съм още малък — не съм по-голям от хлапаците в кабините на онези бомбардировачи над Берлин, за които мисля понякога — а на младите хора им е простено да грешат. Но се питам още ли важи това, когато става дума за човешки живот.

Разбира се, продължавам да работя.

Да.

Отначало си мислех, че няма да мога да продължа, както децата в „Мери Попинс“ не можеха да летят из къщата, като им се свърши смехотворният газ и не им идваше наум нищо смешно... но можех. Веднъж като седна пред компютъра и огнената река избликне, се забравям. Разбирате ли (мисля, че разбирате), именно затова съм създаден на този свят. Мога ли да бъда винен, че правя онова, което ми придава завършеност, цялостен облик?

Отговор: да. Категорично.

Но не мога да спра. Понякога си казвам, че продължавам, защото, ако спра — може би дори за един ден — веднага ще се разбере, че съм прозрял истината, и чистачите ще ме посетят непредвидено. Този път ще очистят мен. Но не това е причината. Правя го, защото съм пристрастен като младежите, които пушат кокаин по глухите улички, и девойките, които си дупчат вените. Правя го заради шибаното наркотично опиянение, защото когато работя в

„БЕЛЕЖНИКА НА ДИНКИ“, всичко е съдбовно. Чувствам се така, сякаш съм паднал в капан с бонбони. За всичко е виновен онзи тъпанар, който излезе от „Нюс Плюс“ със скапания „Диспач“. Ако не беше той, и до ден-днешен щях да виждам само забулени в облаци сгради зад нишковия кръст на мерника. Не хора, само мишени.

„Ти си *самият* мерник — каза Скипър в съня ми. — Ти си *самият* мерник, *Динкстър*.“

И това е вярно. Зная, че е вярно. Кошмарно е, но е вярно. Аз съм само инструмент — лещата, през която се мери *истинският* бомбопускател. Копчето, което натиска.

Какъв бомбопускател, ще попитате?

О, я елате на себе си.

Мислех да му се обадя — не съм ли напълно умопомрачен? Може би не. „Можеш да ми се обаждаш по всяко време, Динк, дори в три през нощта.“ Така каза, а съм почти сигурен, че поне в това отношение господин Шарптън беше искрен с мен.

Мислех да му се обадя и да му кажа: „Знаете ли кое ме огорчава най-много, господин Шарптън? Онова, дето казахте, че ще направим света по-добър, като го отървем от Скипър Браниган и подобните му. Истината, господин Шарптън, обаче, е, че именно вие сте Скипър-Бранигановците.“

Естествено. А аз съм пазарската количка, с която преследват хората по петите, смеят се, лаят или издават налудничави крясъци, имитиращи оглушителния рев на състезателна кола. При това се продавам на безценица. Досега съм убил над двеста души, а какво е струвало това на, „Транскорп“? Малка къща в треторазреден град в щата Охайо, седемдесет долара седмично и автомобил марка „Хонда“. Плюс кабелна телевизия. Да не забравяме кабелната телевизия.

Поседях до телефона, взирах се в него известно време, и най-накрая се отказах. Не мога да изрека нито една от тези думи. Да го направя би било равносилно на това да си изхлузя найлонова торбичка на главата и да си прережа вените.

Какво да правя тогава?

Господи, какво да правя?

XX

От две седмици не съм вадил тетрадката изпод халтавата плоча в мазето. На два пъти чух капачето на пощата да изтрополява, докато по телевизията давах „Светът се върти“, и излизах в антрето да си прибера парите. Изгледах четири филма, все на следобедната прожекция. На два пъти унищожавах банкноти в боклукомелачката и изхвърлях монети в канавката под прикритието на синята кофа за хартиени отпадъци, която поставях на бордюра. Един ден се разходих до „Нюс Плюс“ с намерението да си купя „Вариейшънс“ или „Форъм“, но заглавието на първа страница на „Диспач“ за пореден път мигновено охлади всичките ми сексуални мерици. „ПАПАТА УМИРА ОТ ИНФАРКТ НА МИРНО ПОСЕЩЕНИЕ“.

Мое дело ли е това? Не, трагедията се разиграла в Азия, а аз през последните няколко седмици не бях излизал извън границите на Американския северозапад. Но спокойно можех да съм го направил аз. Ако миналата седмица се бях заровил из Пакистан, *най-вероятно* щях да съм го направил аз.

Следващите две седмици бяха истински кошмар.

Най-сетне днес сутринта получих нещо по пощата. Не беше писмо — досега са пристигнали само три-четири (все от Пъг, но вече и той престана да пише, а ми е толкова мъчно за него) — а рекламна листовка на веригата супермаркети „Кмарт“. Като понечих да я изхвърля в боклука, отвътре изпадна нещо. Бележка, написана на ръка с печатни букви, която гласеше: **„ИСКАШ ЛИ ДА СЕ МАХНЕШ? АКО ИСКАШ, ИЗПРАТИ ЕЛЕКТРОННО СЪОБЩЕНИЕ С ТЕКСТ: «НЕ СТОЙ ТОЛКОВА БЛИЗО ДО МЕН» Е НАЙ-ХУБАВАТА ПЕСЕН НА «ПОЛИС».**“

Сърцето ми се разтуптя както в деня, когато се прибрах у дома, а на мястото на плюшените клоуни над дивана висеше репродукцията на Рембранд. Посланието завършваше с фудър. Беше напълно безопасен — един-единствен самотен фудър — но само при вида му устата ми

пресъхна. Посланието беше автентично — фудърът бе доказателство за истинността му — но кой го е изпратил? И откъде знае за мен?

Бавно влязох в кабинета, навел замислено глава. Послание в рекламна листовка. Написано на ръка и пъхнато в рекламна листовка — това означава, че изпращачът се намира наблизо. В този град.

Включих компютъра и модема. Свързах се с градската библиотека, откъдето човек може да сърфира по нета за малко пари... и относително анонимно. Каквото и да изпратех, неминуемо щеше да мине през „Транскорп“ в Чикаго, но това нямаше никакво значение. Нямаше дори да ме заподозрат. Особено ако внимавах.

Ако, разбира се, мрежата на библиотеката работеше.

Работеше. Компютърът се свърза с другия сървър и на екрана излезе меню. За миг примигва и нещо друго.

Смим.

В долния десен ъгъл. Само за миг.

Изпратих съобщението за най-хубавата песен на „Полис“ като в долния десен ъгъл добавих нещо от себе си: санкофит.

Мога да продължа да пиша — вече започнаха да се случват разни неща, а съм сигурен, че в най-скоро време събитията ще се развият с главоломна бързина — но се опасявам, че не е безопасно. Досега разказвах само за себе си. Ако продължа нататък, ще трябва да намеся и други хора. Но все пак искам да кажа още две неща.

Първо, съжалявам за стореното — дори за онова, което направих със Скипър. Ако можех да върна времето назад, нямаше да го направя. Не знаех какво правя. Зная, че това е възможно най-тъпашкото обяснение, но не разполагам с друго.

Второ, обмислям написването на едно по-специално писмо... най-специалното досега.

Имам адреса на господин Шарптън. Но разполагам и с нещо по-добро — споменът за това как погали вратовръзката си, когато разговаряхме в големия му скъп мерцедес. Нежното чувство, с което прокара длан по мечовете върху коприната. Тъй че, както виждате, знам достатъчно за него. Знаем и какво да добавя към писмото, за да стане по-съдбовно. Като затворя очи, в мрака зад спуснатите ми клепачи изплува една дума — тя се носи из пространството като черен огън, като смъртоносна стрела, които се забива в черепа — и единствено тя има значение:

ЕКСКАЛИБУР.

---

[1] Бележита американка, направила първото американско знаме.
— Б.пр. ↑

[2] Камък в Бларни Касъл, графство Корк, Ирландия. Поверието гласи, че онези, които го целунат, стават изкусни ласкатели. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.